

Tema d'Estudi

**La missió de
l'amor.**

**Aneu per tot
el món**

Tema d'Estudi

La missió de l'amor.

Aneu per tot el món

ÍNDEX

Presentació	3
Introducció	5
Itinerari	6
Capítol 1. Agraint.....	10
Capítol 2. Sortint.....	17
Capítol 3. Essent matrimoni.....	24
Capítol 4. Irradiant.....	32
Capítol 5. Acompanyant.....	39
Capítol 6. Guarint.....	46
Capítol 7. Acollint.....	55
Capítol 8. Essent fidels.....	63
Capítol 9. Balanç.....	70

Presentació

- perTó i José MOURA SOARES -
Equip Responsable Internacional

Aquest tema d'estudi que us ofereix l'Equip Responsable Internacional com a preparació per la XII Trobada Internacional a Fàtima 2018, és tant un punt d'arribada com un punt de partida. Això s'ha d'entendre, perquè el camí que ha fet el moviment des de la seva fundació (i enguany hem de celebrar els 70 anys de la Carta!) no és un conjunt de trams desconnectats, sinó un recorregut continu i sempre orientat cap a un encontre cada vegada més profund amb Crist i, per tant, amb "l'home"

És punt d'arribada d'una etapa molt intensa que va començar després de la Trobada de Brasília 2012 i va tenir el seu punt culminant amb el discurs del Sant Pare Francesc als Equips a Roma el setembre de 2015, un moment de gràcia emmarcat pel Sínode i *Amoris Laetitia*.

Estem convençuts que en aquests darrers temps, el Moviment s'ha sentit fortament interpel·lat pel món i per l'Església, i s'ha mostrat decidit a "gosar a viure l'Evangeli". L'experiència que hem viscut des de la internacionalitat és que els Equips de la Mare de Déu són i seguiran essent un lloc de diàleg i de tolerància, on es tinguin presents sense amargor ni ingenuïtat les exigències que vivim. Tots hem comprès finalment que no estem als EMD per defensar-nos del món, sinó per tal què, amb Crist, anem a l'encontre del món anunciant l'Evangeli.

"La Missió de l'Amor" és el títol d'aquest tema elaborat per un equip

de la SR d'Espanya. Amb ell culmina una etapa de reflexió profunda i se n'obre una altra en la qual s'han de multiplicar les experiències d'acollida i acompanyament, inspirades per la paràbola del Fill Pròdig, la porta d'entrada de la qual serà la Trobada de Fàtima 2018. Els EMD es mantindran fermes en la unitat i fidelitat al seu carisma, però també estaran oberts al món i als signes dels temps, amb una nova empena, amb una nova força, amb un nou alè. *«Si els Equips de la Mare de Déu no són un planter d'homes i de dones disposats a assumir coratjosament totes les seves responsabilitats en l'Església i en la societat, perden la seva raó de ser»* (Henri Caffarel).

No és tan sols la institució del matrimoni i la família segons el pla de Déu les que avui són sovint menystingudes; és la mateixa idea de l'amor (tal com ens és bellíssimament explicada al capítol 4 d'*Amoris Laetitia*) la que està seriosament amenaçada per les múltiples egolatries que s'estenen pel món. Així, doncs, **"L'Amor és la nostra missió"**.

Estem ja preparats per aquesta missió. Per a portar el testimoni dels valors en els quals creiem, a través d'una implicació activa i misericordiosa. En aliança amb el Crist, recolzats en la seva Paraula i en l'oració, anunciem la fidelitat del nostre amor, que és la nostra vocació. Sabem que respondre-li serà assumir un compromís, implicarà revelar-li els nostres projectes de vida, donar-li a conèixer la nostra esperança en aquesta

societat en què vivim, que és la nostra i que tindrà el seu lloc en la història de la Salvació.

En resum, tot parteix de l'Amor i tendeix cap a l'Amor; aquest és el

missatge de fons del Tema que teniu entre mans. I el nostre, aquest: **més acollida, més missió, més amor**, ha de ser una prioritat pels Equips de la Mare de Déu.

Introducció

- per EQUIP SR ESPANYA -

En aquest curs, en què el Moviment s'està preparant per a la XII Trobada Internacional de Fàtima 2018, "Renovant l'aliança en la força de l'Esperit", se'ns demana començar el nostre pelegrinatge tenint en compte el moment eclesial que hem viscut aquests darrers anys, juntament amb els grans documents que el Sant Pare Francesc ens ha regalat.

Un camí en el qual estem immersos des de Brasília 2012 i que va tenir com a moment essencial la trobada de responsables regionals de Roma 2015 i l'audiència amb el Sant Pare Francesc, on aquest va confirmar el nostre carisma pel món actual i ens va assenyalar els objectius que com a Moviment ens hem de marcar en els pròxims anys. Per aquest motiu hem cregut important que les propostes que va fer el Sant Pare en aquesta Al·locució siguin el fil conductor dels capítols, que porten el títol en gerundi perquè ens indiquen una missió que ja ha començat però que no té límit en el temps. De fet, podrem veure com algunes d'aquestes ja han estat tractades en recents Col·legis Internacionals, on els responsables dels equips de tot el món es reuneixen per a formar-se, pregar i celebrar, reflexionar i també compartir iniciatives i experiències que van

donant ja respostes concretes a aquests reptes.

En aquest camí cap a Fàtima 2018 hem de tenir molt presents dos grans accents que l'Església universal ha volgut posar en els darrers temps:

- L'Any de la Misericòrdia, en especial amb la carta apostòlica *Misericordia et Misera* amb motiu de la conclusió del Jubileu Extraordinari;
- El Sínode extraordinari del 2014-15 i l'ordinari del 2015-16, amb la preciosa exhortació apostòlica del Sant Pare *Amoris Laetitia*, són, sens dubte, una crida a tots, però especialment als moviments amb un carisma conjugal i familiar, a reflexionar sobre la nostra missió i a donar una resposta clara a les esperances i necessitats d'aquells a qui hem estat enviats.

Finalment, som conscients que aprofundir en el carisma i en la missió encomanada implica també conèixer d'una manera més directa els textos del pare Caffarel, que amb els seus escrits va saber aprofundir en aspectes que llavors eren nous i avui segueixen representant la base sobre la qual es fonamenta l'essència dels Equips de la Mare de Déu. Per aquest motiu, els capítols es complementen amb textos essencials del pare Caffarel sobre la missió del matrimoni.

Tema d'Estudi

Itinerari

Et tema té 4 grans blocs. Comencem **agraint** el do del sagrament del matrimoni i de l'ordre sacerdotal. A continuació reconeixem que aquest do no es pot quedar com una cosa exclusiva de la nostra vida personal i de parella, sinó que pel seu propi dinamisme ens ha de portar a reconèixer la nostra **vocació missionera**, nucli del tema. En el tercer bloc, que és el més extens, **concretem aquesta missió** en una sèrie de punts. Reconeixem que la nostra primera missió és ésser matrimoni en profunditat i veritat, i que a partir d'aquesta nostra realitat hem d'atendre diversos aspectes relacionats amb la feina, el matrimoni i la família. I, finalment, reconeixem que això ho fem **essent fidels** al carisma rebut en el Moviment de què formem part, que són els Equips de la Mare de Déu.

1. Agrair el do de la vocació matrimonial/sacerdotal
AGRAINT
(Capítol 1)

2. Reconèixer i reanimar la nostra vocació missionera

SORTINT (Capítol 2)

3. Concretar la missió
 - a. Entendre els punts d'esforç com l'eina per a la nostra primera missió: ésser matrimoni
ESSENT MATRIMONI
(Capítol 3)
 - b. Reconèixer la missió en tot allò senzill i quotidià
IRRADIANT (Capítol 4)
 - c. Acollir, formar i acompanyar els joves
ACOMPANYANT
(Capítol 5)
 - d. Ajudar a guarir ferides
GUARINT (Capítol 6)
 - e. Acollir els matrimonis fracassats
ACOLLINT (Capítol 7)

4. Des del carisma rebut
ESSENT FIDELS
(Capítol 8)

Al final es proposa la reunió balanç.

ESTRUCTURA GENERAL

Capítol	OBJECTIUS	Cita
1. AGRAINT	- Agrair a Déu i a l'Església que tinguin cura de la nostra vocació gràcies als Equips de la Mare de Déu. - Reconèixer el bé concret que el Moviment i l'equip han significat per cada matrimoni i cada sacerdot. - Reconèixer la complementarietat d'ambdues vocacions.	1 Co 13, 4-7
2. SORTINT	- Reconèixer que ésser missioner és una part essencial de la vocació dels Equips de la Mare de Déu. - Sortir de la nostra zona de confort. - Comprometre'ns a viure des d'un esperit missioner, que surt d'un mateix i s'obre als altres.	Lc 14, 12-14
3. ESSENT MATRIMONI	- Reconèixer que la nostra primera missió és viure amb plenitud la vocació a la qual hem estat cridats. - Agrair els mitjans concrets que es posen a disposició nostra per viure el matrimoni i la família des del projecte que Déu té per a nosaltres. - Renovar el nostre compromís conjugal.	Tob 8, 4-9
4. IRRADIANT	- Ésser conscients que és vivint la nostra vocació com anunciem al món l'alegria del matrimoni. - Cercar vies per mostrar al nostre entorn la bona notícia real que suposa l'Evangeli per al matrimoni i la família.	Jn 13, 34-35
5. ACOMPANYANT	- Recordar la crida del Sant Pare als EMD per comprometre'ns amb els joves en el seu nuviatge i primers anys de matrimoni. - Conèixer les accions que ja s'estan fent actualment des dels Equips. - Buscar noves maneres d'acompanyar els nuvis, i comprometre'ns-hi com a matrimoni i com a equip.	Is 62,1-5

6. GUARINT	• Recordar la crida del Sant Pare als Equips a comprometre'ns amb les famílies ferides. • Demanar la capacitat de saber reconèixer i acollir al nostre costat els que estan patint. • Reconèixer que les ferides de les famílies que estan al nostre voltant són una crida de Déu a implicar-nos-hi i complicar-nos.	Lc 10,30-37
7.ACOLLINT	• Recordar la crida del Sant Pare als Equips per comprometre'ns amb aquells que han fracassat en el seu matrimoni. • Discernir la manera concreta amb què els Equips podem viure aquesta crida de l'Església.	Mt 9,10-13
8. ESSENT FIDELS	• Conèixer, valorar i agrair el carisma propi que l'Esperit Sant va regalar a la seva Església amb Henri Caffarel. • Discernir què significa, com a matrimoni, com a família i com a equip, haver estat cridats a una major fidelitat. • Comprometre'ns amb la causa de beatificació del pare Henri Caffarel.	Jn 15,12-17
9. BALANÇ	• Compartir i revisar el camí personal i de parella al llarg del curs. • Compartir i revisar el camí de l'equip durant aquest curs.	Mt 11, 25-30

ESTRUCTURA DE CADA CAPÍTOL

S'inicien amb una presentació general. A continuació trobem la lectura de la Paraula de Déu, punt d'esforç sobre el qual el Moviment ens anima a aprofundir especialment durant aquest curs. En aquest apartat es proposa un comentari formatiu com a introducció al text bíblic, i, posteriorment, la seva lectura. És una primera aproximació a la lectura bíblica sobre la qual pregarem en la reunió d'equip, i que volem que sigui

la Paraula que ens acompanyi durant el mes.

Segueix una presentació dels textos que formen el nucli central de cada capítol i que, com ja hem dit, procedeixen de l'Al·locució que el Sant Pare ens va regalar als Equips, de la crida que l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* ens ha fet com a conclusió del Sínode de la Família, i de textos del pare Caffarel adequats a cada temàtica.

A continuació s'ofereixen unes pistes per preparar la reunió mensual, així com també per treballar el tema durant tot el mes. Contenen preguntes per preparar la posada en comú de la parella, algunes reflexions per ajudar-nos amb la pregària en la reunió, algunes idees per aprofundir en la Participació, fent especial esment en diferents aspectes dels punts concrets d'esforç, i una proposta pel Deure d'Assaïments. Acaben amb algunes preguntes que ens poden servir per centrar la reflexió comunitària sobre el tema. També proposem unes pistes

sobre la Trobada de Fàtima per tenir en compte durant el mes, i que podem compartir en la reunió d'equip.

Aquest tema, com tots els dels Equips, vol ser vivencial, que ens interpel·li en el nostre dia a dia i ens ajudi en la nostra vida de parella.

Disposem-nos en aquest curs, que ens reunirà tots a Fàtima, a descobrir quina és la missió de l'Amor en la nostra vida i què significa això per a cada un de nosaltres, per al nostre equip i per al Moviment dels Equips de la Mare de Déu.

Primer capítol

AGRAINT

Objectiu

- Agrair a Déu i a l'Església la cura de la nostra vocació i els mitjans que hem tingut, especialment els Equips de la Mare de Déu.
- Reconèixer el bé concret que en cada matrimoni i en cada sacerdot ha significat el moviment i l'equip.
- Reconèixer l'alegria de la complementarietat de vocacions.

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

Iniciem el curs amb la invitació del Sant Pare a reconèixer com l'Església en general i els equips en particular han cuidat de la nostra espiritualitat conjugal i de la nostra vida familiar.

No és per casualitat que se'ns convidi a començar amb l'agraïment, ja que, sovint, ens acostumem a les coses amb excessiva facilitat, com si tot fos banal, sense donar importància a res i creient que tot és "normal". Però, si ens aturem un instant i mirem enrere, podem reconèixer els dons que hem rebut de tanta gent i en tantes situacions que ens han ajudat a perseverar.

Aquell que no s'atura i fa silenci, aquell que no dedica temps a recordar (tornar a passar les coses per dins del cor), aquell que no se sap petit i afortunat, difícilment serà agraït: Gràcies? De què? A qui? I qui no és capaç d'agrair i no és capaç d'estimar, perquè no ha estat capaç de deixar-se estimar primer.

Aquesta és l'experiència de Sant Pau, que reconeix l'amor de Déu en la seva vida. Si hi ha res que ha d'agrair és haver estat estimat, però no de qualsevol manera: la manera que després ell, a partir de la seva pròpia experiència, desenvoluparà en el seu "Himne a la Caritat". Quan parlem d'amor, parlem d'aquest AMOR: de l'amor de Déu manifestat en el seu fill Jesús.

És per això que aquest primer tema convida a reconèixer el que hem viscut a agrair amb tendresa el que ens ha estat regalat, i a saber-nos estimats en la nostra història concreta. Sembla senzill, però tots sabem que deixar-nos estimar i deixar-nos "rentar els peus" ens costa molt.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

Pau va néixer a Tars de Cilícia a inicis de l'era cristiana en el si d'una família jueva de la tribu de Benjamí. Es va educar a Jerusalem, amb Gamaliel, en la doctrina farisea i va perseguir els cristians fins que es va convertir, arran de la trobada que va tenir amb Jesús ressuscitat en el camí de Damasc. Des d'aquell moment va dedicar amb passió tota la seva vida a l'anunci d'aquell qui "es va apoderar d'ell" (Fl 3, 12), i de qui havia rebut la missió d'evangelitzar els gentils (Fets 9, 3-19). Les cartes de Pau són escrits puntuals amb els que intenta donar resposta a situacions

concretes. El seu contingut varia, per tant, en funció de les circumstàncies i de l'auditori a qui es dirigeix, però amb una mateixa doctrina centrada en la persona de Crist mort i ressuscitat. L'apòstol va evangelitzar la ciutat grega de Corint als voltants de l'any 50 d.C. En aquell famós port va fundar una comunitat viva. Els diferents corrents pagans de pensament i religió xocaven amb la fe de la jove comunitat, i l'apòstol intenta resoldre les seves dificultats a través de les dues cartes que els envia. En la primera es toquen aspectes i problemes del cristianisme primitiu en relació a la pròpia comunitat i al món que els envolta.

El següent text recull l'anomenat "Himne a la Caritat". L'himne dona resposta a les tensions internes que pateix la comunitat de Corint, per la major o menor importància que donen a cada carisma i servei en el si de la comunitat, tensions que dificulten la convivència.

En l'himne podem distingir tres parts: la primera mostra la superioritat de la caritat, que està per damunt de qualsevol acte gran i valuós (vv. 1-3); la segona descriu les característiques concretes d'aquest amor proposat per Pau (vv. 4-7); i la tercera declara la perennitat de la caritat, que no s'acaba mai i que està per damunt de la fe i l'esperança (vv. 8-13). La segona part és la que ens interessa perquè és la que descriu com és la caritat. Ho fa a través de la seva personificació, la qual cosa ens mostra de manera clara i senzilla l'amor a què estem cridats. L'himne és una exhortació a tota la comunitat de Corint a descobrir els carismes superiors i a no conformar-se amb una vida mediocre; és una crida a viure una existència plena des d'aquella excel·lència que el Senyor proposa a través de Pau. Però sempre passant els carismes i l'anhel d'excel·lència pel filtre de la caritat, posant l'altre, la comunitat, per davant d'un mateix.

Text bíblic

El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. (1 Co 13, 4-7)

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

Aquest apartat del tema d'estudi mantindrà una estructura similar en tots els capítols. Presentarem tres textos que ens guiaran durant el nostre recorregut i ens ajudaran a conduir la reflexió de tot el curs. Començarem recorrent el missatge que el Papa Francesc va adreçar als Equips de la Mare de Déu en la Trobada Internacional de Responsables Regionals de tot el món reunits a Roma el 10 de setembre de 2015. Continuarem amb extractes de l'Exhortació Apostòlica *Amoris Laetitia*, que poden ser ampliat amb la lectura completa dels punts marcats. I acabarem sempre amb paraules del Pare Caffarel extretes dels seus editorials, cartes, conferències... d'extraordinària vigència en l'actualitat

En les seves primeres paraules el Papa Francesc ens convida a reconèixer el nostre

propi carisma -l'espiritualitat conjugal- en el si de l'Església, en un moment en què aquesta està posant un èmfasi especial en la família. Ja des del primer paràgraf, comptant amb els matrimonis com la base fonamental de la família, ens adonem d'una crida a la missió. No som matrimonis en uns equips: som matrimonis enviats a donar suport a d'altres matrimonis, a altres persones... Anirem veient al llarg del discurs com es concreta aquest enviament. Aquest serà el fil conductor de tot el tema d'estudi que proposem. Des de la nostra realitat sacramental, que reconeixem i agraiem, estem en sortida vers els altres.

El Papa reitera també un altre dels trets essencials del nostre carisma, el de la fecunditat, que brolla de la trobada de dos sacraments, el de l'orde sacerdotal i el del matrimoni. És quelcom que sabem, que ho hem sentit moltes vegades, però en aquest text de manera especial se'ns demana als matrimonis de ser suport per als sacerdots, agraint-los la seva tasca alhora que ens sentim cridats a agrair el seu ministeri.

L'extracte de l'*Amoris Laetitia* correspon al seu capítol quart: *L'amor en el matrimoni*, nucli central de l'Exhortació en què s'explica l'himne de Sant Pau que hem recollit. Val la pena llegir el capítol sencer: els comentaris, que parteixen del sentit etimològic i profund de les paraules que componen l'himne ens fan reconèixer l'amor a què hem estat cridats, amb un llenguatge que podem entendre, concretat en actituds de la nostra vida quotidiana d'esposos i família. Agrair la vivència de totes aquestes actituds farà possible la disposició cap a la missió a què serem cridats.

El darrer és un text del Pare Caffarel, publicat a la revista *l'Anneau d'Or* núm. 14 de 1947, en el que es reconeix aquesta afinitat mútua entre el matrimoni i el consiliari, i en el que se'ns demana ser agraïts i pregar pels sacerdots que ens acompanyen. Com deia el Pare Marcovits (O.P.) en les seves conferències sobre el Pare Caffarel durant la trobada de Roma de 2015: "aquest vincle, parella i sacerdot, és essencial per al futur de l'Església: la manera de viure el vincle entre els nostres dos sacraments pot ser font d'equilibri, de dinamisme, de renovació per a l'Església".

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

"...És evident que un moviment d'espiritualitat conjugal com és el vostre troba tota la seva raó de ser en la cura que l'Església vol dispensar a les famílies, tant per a la creixença en maduresa dels matrimonis que formen part dels vostres equips, com pel suport fraternal aportat als altres matrimonis als quals s'adrecen.

Subratllo, de passada, la fecunditat recíproca d'aquesta reunió viscuda amb el sacerdot consiliari. Us agraeixo, estimats matrimonis dels Equips de la Mare de Déu, que sigueu un suport i un encoratjament per al ministeri dels vostres sacerdots, que troben sempre, en el contacte amb els vostres equips i les vostres famílies, joia sacerdotal, presència fraternal, equilibri afectiu i paternitat espiritual..."

b) EXHORTACIÓ APOSTÒLICA AMORIS LAETITIA (90, 94)

(...) En l'anomenat himne de la caritat escrit per sant Pau, veiem algunes característiques de l'amor veritable (...) (1Co 13,4-7). Això es viu i es conrea en la vida que comparteixen cada dia els esposos, ells amb ells i amb els seus fills. (...)

En el conjunt del text es veu que Pau vol insistir que l'amor no és sols un sentiment, sinó que s'ha d'entendre en el sentit que té el verb «estimar» en hebreu: és «fer el bé». Com deia sant Ignasi de Loiola, «l'amor s'ha de posar més en les obres que en les paraules». Així pot mostrar tota la seva fecunditat, i ens permet experimentar la felicitat de donar, la noblesa i la grandesa de donar-se sobreabundantment, sense mesurar, sense reclamar pagaments, pel sol gust de donar i de servir.

(...) Mai no s'ha d'acabar el dia sense fer les paus en la família. I, com he de fer les paus? Posant-me de genolls? No! Només un petit gest, alguna cosa petita, i torna l'harmonia familiar. (...) Avui sabem que per a poder perdonar necessitem l'experiència alliberadora de comprendre'ns i perdonar-nos a nosaltres mateixos (...). Però això suposa l'experiència de ser perdonats per Déu, justificats gratuïtament i no pels nostres propis mèrits. Vam ser tocats per un amor previ a qualsevol obra nostra, que sempre dóna una nova oportunitat, promou i estimula. Si acceptem que l'amor de Déu és incondicional, que l'afecte del Pare no s'ha de comprar ni pagar, llavors podrem estimar més enllà de tot, perdonar els altres fins i tot quan han estat injustos amb nosaltres.

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

Jo passava la vetllada amb els amics que m'havien convidat a predicar aquell recés. Vaig tornar tard a l'habitació, i quan tancava les persianes vaig percebre llums a través dels arbres. Han entrat a la seva habitació, pensant en el record dels participants, i en aquelles cambres aquesta nit hi haurà una tendresa i un amor més gran a Déu.

Llavors em va venir una reflexió inesperada i que em va semblar molt clara: l'afinitat existent entre el matrimoni i el sacerdot, el vincle que uneix el sacerdot amb la família cristiana. Quina bella en aquestes famílies!... i aquesta felicitat, aquesta plenitud que ells tenen, és el que Crist demana al sacerdot que sacrifiqui... Quin do tan meravellós del deixeble al seu Mestre! Com es pot entendre que el qui renuncia a l'amor i a la paternitat sigui precisament el qui té poder per revifar la flama de l'amor? És això una paradoxa? No, no és una paradoxa, sinó una misteriosa relació entre l'Orde i el Matrimoni.

Seria, en efecte, molt superficial pensar que el sacerdot s'absté de fundar una llar per menyspreu a l'amor i a la família. No és per menyspreu sinó per consagració: és com l'anyell assenyalat per al sacrifici, perquè Déu beneeixi el ramat sencer. Així, la renúncia d'un explicaria la puresa i el fervor de l'amor en els altres... Amb aquesta perspectiva, no és evident que el sacerdot i el matrimoni han d'entendre's, recolzar-se? No cal, doncs, que el matrimoni tingui vers el sacerdot una gratitud encesa, en valorar molt millor el seu sacrifici perquè la seva pròpia vida familiar sigui més feliç i intensa i que pregui perquè l'amistat amb Crist transfiguri la seva soledat?

Henri Caffarel, *L'anneau d'Or* núm. 14, *Le foyer et le prêtre*, pàg. 6

4. PISTES PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a) Acollida

b) Posada en comú

A més de comentar en equip les experiències del mes que han estat significatives, som convidats a reconèixer els moments en els quals ens hem sentit estimats i acompanyats, en què hem donat gràcies de tot cor i en aquells que ho haguéssim hagut de fer i no hem gosat o no ens n'hem adonat.

c) Pregària

Proclamem 1 Co 13, 4-7

Quan ens situem davant l'Himne de la Caritat, és lògic sentir un cert vertigen en constatar la gran desproporció entre el que se'ns demana i el que podem o estem disposats a fer. És per això que avui se'ns convida a sentir que és un regal, a descobrir que tot el que som i tenim és pur do del Senyor. És Ell qui ha estat i continua sent pacient amb mi, el que m'ha tractat amb amabilitat, el qui no ha descarregat la seva ira malgrat les meves reiterades infidelitats i entrebancs, el qui no es fixa en el mal sinó en el bé que hi ha en mi, per petit que sigui, i descobreix les possibilitats que amaga el meu cor pobre i necessitat.

Fem silenci i intentem recordar el que el Senyor ha fet amb cadascú de nosaltres, el que ens ha donat, les vegades en què m'he sentit estimat i sanat per Ell, deixant que brolli en el meu interior un agraïment sincer i profund.

- Et dono gràcies, Senyor, perquè

has estat pacient amb mi especialment, perquè m'has cuidat a través de persones concretes que han estat signe i instrument del teu amor enmig de ...

- Et dono gràcies...

d) Participació

En començar un nou curs podem compartir amb l'equip els beneficis concrets que els "punts d'esforç" han suposat en la nostra vida.

Com a suggeriment aquest mes us proposem una assentada en què l'agraïment sigui el tema principal del vostre diàleg:

- Agraïment a Déu per la seva presència i acompanyament constant en la vida. Com ho vivim? Sabem reconèixer-ho?
- Agraïment a la nostra parella. En aquesta assentada no valen els retrets, només cap "el dir el bé de l'altre". Reconeguem alguna actitud de l'altre que ens fa créixer, que ens ajuda, i per la que estem especialment agraïts.
- Agraïment a l'equip. Podem posar en valor aquells aspectes del nostre equip pels que estem especialment agraïts.
- Agraïment a la presència del nostre consiliari.

La participació d'aquest mes podria fer un accent especial en aquest punt d'esforç i en aquesta assentada sobre l'agraïment.

e) Preguntes per a la reflexió comunitària

Ara no se'ns demana una reflexió teòrica sobre l'amor o una discussió sobre com s'ha de viure, sinó un reconeixement d'aquest amor. Cada persona pot escollir de tots els temes alguna experiència d'aquest amor que s'ha viscut en l'equip al llarg de la nostra història en persones concretes, en situacions compartides, en moments difícils...

- Hem sentit amb més o menys intensitat aquest amor que Sant Pau ens convida a viure en el nostre equip?
- En quins moments? Amb quines persones? L'he reconegut? L'he

acceptat? L'he agraït?

f) Cap a Fàtima

En aquest primer mes del curs s'estan formalitzant ja les inscripcions per a la Trobada Internacional de Fàtima 2018. Sabem el que és realment? Reconeixem la seva importància? Com ens plantejem la Trobada? Hi hem reflexionat? Hem pensat en assistir-hi personalment? Si per qualsevol circumstància no hi podem assistir físicament, com podem estar units de cor amb la Trobada?

g) Magníficat

Segon capítol

SORTINT

Objectius

- Reconèixer la crida que se'ns ha fet als Equips per sortir de la nostra zona de confort.
- Ser conscients que la missió és part essencial de la vocació i carisma dels Equips de la Mare de Déu.
- Comprometre'ns a viure des d'un esperit missioner, que surt d'un mateix i s'obre als altres.

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

En la conferència dirigida a tots els responsables regionals reunits a Roma al setembre de 2015, Tó i Zé Moura Soares, responsables internacionals, van insistir en la nostra dimensió missionera:

“L'aspecte principal de la missió d'una parella cristiana ha de ser mostrar al món la novetat de les seves experiències, sense grans fórmules o mètodes, però amb el testimoni d'un compromís responsable i amb una voluntat renovada per obrir-se amb generositat i humilitat a una vida fructífera (...) En aquesta línia, el Papa Francesc va afirmar en el discurs davant del Consell d'Europa que “qui dialogui només dins dels grups tancats a què pertany es queda a mig Camí”. La resposta a aquestes inquietants afirmacions, ja sigui segons el Papa o segons el Pare Caffarel, només pot venir a través de la fecunditat del nostre Moviment, donant testimoni de les meravelles que aquest sagrament produeix en les parelles i no conformant-se a repetir amb paraules ja gastades el que altres diuen millor que nosaltres”.

Tó i Zé Moura Soares, *El món canviant interpel·la els Equips*, III Trobada Internacional de Responsables Regional, Roma 2015

Aquesta realitat missionera s'ha viscut des dels inicis dels Equips de la Mare de Déu. Ja a la Carta Fundacional de 1947 es reconeixia la urgència de donar testimoni de l'amor conjugal i de l'ajuda mútua fraterna: *“Els Equips de la Mare de Déu creuen que els incrèduls seran guanyats per a Crist si veuen uns matrimonis cristians que s'estimen veritablement i s'ajuden els uns als altres a buscar Déu i a servir als seus germans. D'aquesta manera, l'amor fratern, sobrepassant l'ajuda mútua esdevé testimoni”.* No podem quedar-nos en una visió restrictiva del que som com a Moviment d'espiritualitat conjugal, ja que, sovint, aquesta idea s'ha utilitzat per tranquil·litzar consciències. Ara més que mai, això no és possible. Cal actualitzar i estar a l'aguait en aquest moment de la nostra història, sobre com viure aquest sentit profund de la nostra missió. No podem entendre la missió, part constitutiva del nostre carisma, com un “a més a més”, un plus que podem agafar o deixar, sinó com una conseqüència ineludible de la nostra pròpia essència i de la nostra espiritualitat.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

El text proposat és de l'Evangeli de Lluc. La paraula *evangelí* ve del grec i vol dir “bona notícia”. No es tracta d'una notícia qualsevol, sinó d'una paraula capaç de transformar la nostra vida. Aquesta bona notícia és Jesús mateix que surt a trobar-nos com a Salvador.

La tradició cristiana atribueix, des de finals del s. II, el tercer evangeli a Lluc, uns dels companys de Pau, que l'hauria escrit entre els anys 80-90 d.C. Segons Col 4, 10-14, Lluc no era jueu i se'l coneix com “el metge estimat”. És probable que visqués al sud de Grècia i que algun missioner li anunciés la bona notícia de l'evangeli de Jesús. Com a conseqüència de la trobada amb Jesús s'incorpora a la comunitat cristiana i decideix escriure un Evangeli que adreça a Teòfil perquè pugui conèixer la solidesa dels ensenyaments que ha rebut (Lc 1, 1-4). Teòfil significa “l'estimat de Déu” o “l'amic de Déu”. Pot fer referència a algú amb aquest nom, però també a qualsevol persona estimada de Déu.

El text seleccionat (Lc 14, 12-14) pertany a la catequesi de Jesús als deixebles durant el camí vers Jerusalem. El relat presenta Jesús convidat a menjar a casa d'un dels caps dels fariseus. Jesús, a través dels banquets, surt a l'encontre de moltes persones. En ells trobava l'ocasió per compartir la seva vida, per conèixer-la més a fons, i per deixar-se interrogar sobre temes concrets, fins i tot amb el risc de ser víctima de provocacions.

Jesús no defuig aquestes ocasions i participa d'aquestes trobades, observa atentament la realitat i, després, diu amb llibertat allò que creu. En aquest cas té paraules per al convidat i per a l'amfitrió. El nostre text només recull les paraules dirigides a l'amfitrió. Jesús li proposa canviar la seva forma d'actuar i els seus esquemes per aprendre a viure des de la gratuïtat.

Text bíblic

Després digué al qui l'havia convidat: “Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos!” (Lc 14, 12-14)

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

El Papa, amb les seves paraules adreçades als Equips, ens impulsa a reconèixer que tot el que hem viscut i compartit en el nostre matrimoni, en el nostre sacerdoci i en els nostres equips no és per a nosaltres: “Déu, pensant en tots escull a uns pocs” (Lc 6, 12). Per això no podem quedar-nos en un cristianisme de portes endins en un món

que necessita el nostre testimoni. I des de la nostra vocació matrimonial i sacerdotal hem d'anunciar i proclamar la Bona Nova de Jesús.

En l'*Amoris Laetitia* aquest impuls missioner es concreta en la cura de la vocació matrimonial (que reflexionarem en la tercera reunió) i d'un testimoniatge viu i alegre de famílies cristianes que no amaguen la seva raó de ser i que en la seva quotidianitat ofereixen un esperit de família atent, obert a les necessitats dels altres (reunió quarta).

Lluny de tancar-nos en les nostres zones de confort, els matrimonis i famílies cristians hem de ser signe de l'amor de Jesús pels més necessitats, pels més vulnerables (hi treballarem en les reunions cinquena a la setena). Això no es pot quedar en simples paraules, sinó que s'ha de concretar en la nostra vida diària.

El text del Pare Caffarel prové d'un número extraordinari de la revista *l'Anneau d'Or* (núm. 111-112 de maig-agost de 1963), titulat *El matrimoni, aquest gran sacrament*. Es tracta d'un extracte de l'article sobre el "Sacerdoci del matrimoni" en què el Pare Caffarel reflexiona sobre la funció sacerdotal de la parella "elegida", "cridada" per Déu per participar de la missió de l'Església, que s'ofereix i proclama davant del món el seu servei als homes i a Déu.

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

(...) Desitjaria, certament, insistir en el paper missioner dels Equips de la Mare de Déu. Cadascun dels matrimonis compromesos rep molt, sens dubte, del que viu en el seu equip, i la seva vida conjugal s'aprofundeix i es perfecciona gràcies a l'espiritualitat del Moviment. Però, havent rebut tant del Crist i de l'Església, el cristià se sent irresistiblement enviat enfora per testimoniar i transmetre allò que ha rebut. La nova evangelització ha d'implicar que cada batejat sigui protagonista d'una manera nova (Evangelii gaudium, núm. 120). Els matrimonis i les famílies cristianes són sovint els més ben situats per anunciar Jesucrist a les altres famílies, donar-los suport, enfortir-les i encoratjar-les. Allò que vosaltres viviu en parella i en família -acompanyat pel carisma que és propi del vostre Moviment-, aquesta alegria pregona i insubstituïble que Jesucrist us fa experimentar fent-se present a les vostres llars enmig de penes i alegries, per la felicitat de la presència del vostre vicle, pel creixement dels vostres fills, per la fecunditat humana i espiritual que us concedeix, de tot això heu de donar-ne testimoni, anunciar-ho, comunicar-ho al proïsme perquè també d'altres, al seu torn, puguin posar-se en camí. En primer lloc, encoratjo doncs tots els matrimonis perquè posin en pràctica i visquin en profunditat, amb constància i perseverança, l'espiritualitat que segueixen els Equips de la Mare de Déu. (...)

b) AMORIS LAETITIA

183. Un matrimoni que experimenti la força de l'amor, sap que aquest amor està cridat a curar les ferides dels abandonats, a instaurar la cultura del trobament, a lluitar per la justícia. Déu ha confiat a la família el projecte de fer «domèstic» el món, perquè tots arribin a sentir cada ésser humà com un germà: «Una mirada

atenta a la vida quotidiana dels homes i dones d'avui mostra immediatament la necessitat que hi ha pertot arreu d'una robusta injecció d'esperit familiar. No sols l'organització de la vida comuna topa cada vegada més amb una burocràcia del tot estranya als lligams humans fonamentals, sinó, fins i tot, als costums socials i polítics mostren sovint signes de degradació». En canvi, les famílies obertes i solidàries fan espai als pobres, són capaces de teixir una amistat amb els qui ho estan passant pitjor que elles. Si realment els importa l'Evangeli, no poden oblidar el que diu Jesús: «Cada vegada que ho fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). En definitiva, viuen el que se'ns demana amb tanta eloqüència en aquest text: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Perquè si després ells et conviden a tu, aquesta serà la teva recompensa. Quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos, els cecs, i seràs feliç» (Lc 14,12-14). Seràs feliç! Aquest és el secret d'una família feliç.

184. Amb el testimoniatge, i també amb la paraula, les famílies parlen de Jesús als altres, transmeten la fe, desvetllen el desig de Déu, i mostren la bellesa de l'Evangeli i de l'estil de vida que ens proposa. Així, els matrimonis cristians pinten el gris de l'espai públic omplint-lo del color de la fraternitat, de la sensibilitat social, de la defensa de les persones fràgils, de la fe lluminosa, de l'esperança activa. La seva fecunditat s'amplia i es tradueix en milers de maneres de fer present l'amor de Déu en la societat.

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

El sagrament del matrimoni dona a la parella una funció d'església, que té una missió apostòlica incontestable, original. Insubstituïble. La parella té un apostolat específic que ningú no pot suplir: (...) L'apostolat "profètic" de la parella.

En el sentit bíblic del terme, el profeta és l'home que parla en nom de Déu. Per la seva vida, pel seu exemple, pel seu comportament, la parella cristiana ha de proclamar la doctrina del matrimoni. No n'hi ha prou que els sacerdots ensenyin teologia i moral del matrimoni, cal que les parelles cristianes que viuen el matrimoni en tota la seva plenitud, la mostrin. Dit d'una altra manera, cal que, veient com viu un matrimoni cristià, tots els homes i dones que aspiren a l'amor humà comprenguin que Crist ha vingut a salvar l'amor, que li ha atorgat una grandesa i una nova esplendor.

Henri Caffarel, El sacerdoci del matrimoni, l'Anneau d'Or, núm. 111-112, maig-agost 1963

4. PISTES PER PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a) Acollida

b) Posada en comú

En aquest moment, a més de compartir les experiències significatives que hem pogut viure durant el darrer mes, se'ns convida a compartir les "crides" que hem tingut per sortir de nosaltres mateixos i com hi hem respost. Potser no ens n'hem adonat d'aquesta crida, o potser se'ns ha concedit la gràcia de viure la missió concreta que se'ns proposava.

c) Pregària Proclamem Lc 14, 12-14

En l'Evangeli que ens ha ajudat durant aquest mes, la resposta de Jesús a l'amfitrió és una invitació a viure la gratuïtat, és a dir, la capacitat d'estimar sense esperar res a canvi. Jesús ens convida a sortir de nosaltres mateixos per entrar en aquesta dinàmica de gratuïtat.

Som humans i limitats, i, normalment, els nostres actes de generositat no són tan generosos com semblarien. En el fons, darrera de cada bon gest, solem esperar alguna cosa: agraïment, reconeixement, correspondència...

En la reunió anterior érem convidats a reconèixer i agrair tot allò de bo que Déu ha fet en nosaltres. És el primer pas per viure la gratuïtat. Només qui ha rebut alguna cosa gratuïtament pot donar als altres gratuïtament. Només qui se sap profundament tocat per la misericòrdia de Déu pot emprendre el camí per sortir i fer el mateix amb els altres sense esperar cap recompensa.

Fem silenci i demanem al Senyor aquesta gratuïtat que ens ha de portar a viure tota la nostra existència, com a persona, com a matrimoni i com a equip, en sortida per anar a l'encontre d'aquell qui ho necessita.

- Et dono gràcies, Senyor, per tots els dons rebuts. Et demano que em concedeixis ser agraït, estar atent, sortir de mi mateix, i aprendre a estimar gratuïtament, sense esperar res a canvi, especialment a ...
- Et dono gràcies ...

d) Participació

En algun moment podria semblar que els punts d'esforç són ajudes a la nostra "santificació" conjugal sense tenir en compte que, aquesta santificació, si no passa per la missió, pot esdevenir un simple "perfeccionisme" personal que no té res a veure amb l'Evangeli. Per això podem compartir amb l'equip fins a quin punt els punts d'esforç ens estan ajudant a sortir de nosaltres mateixos per viure la santificació en clau de missió.

Reprement els objectius enunciats a l'inici, suggerim algunes pistes per a la assentada:

- Vivim el nostre matrimoni com una vocació que ens impulsa a créixer, o és una rutina agradable en la qual vivim instal·lats?
- Davant d'un món desorientat i desenganyat en relació a les expectatives del matrimoni, ens atrevim a comprometre'ns, a sortir de nosaltres mateixos i de la bombolla segura del

nostre equip?

- Com podem oferir a altres parelles un testimoni atractiu del nostre amor matrimonial?

e) Preguntes per a la reflexió comunitària

Després de treballar el tema d'estudi, després de pregar, de posar en comú i de participar, ens podem preguntar:

- En quina mesura pertànyer als Equips de la Mare de Déu ens ha fet viure el nostre matrimoni i la nostra família en clau de missió?
- Quins mitjans ens han ajudat a reconèixer i acollir aquesta missió?
- Com a equip, compartim i ens

ajudem en aquesta missió? De quina manera? Com podem millorar-la?

f) Cap a Fàtima

Aquest mes us demanem una reflexió sobre la nostra solidaritat, que seria una forma de missió, per a la Trobada de Fàtima. Ens hem plantejat ajudar perquè altres puguin anar-hi -del nostre equip, sector, regió, super-regió o d'altres regions o super-regions? Aquest ajut és pot concretar de moltes maneres: econòmic, personal, amb la cura i atenció a familiars d'equipers durant els dies de la trobada, l'oració, l'animació...

g) Magníficat

Tercer capítol

ESSENT MATRIMONI

Objectiu

- Reconèixer que la primera missió que tenim és viure en plenitud la vocació a què hem estat cridats.
- Agrair els mitjans concrets que es posen al nostre abast per viure el matrimoni i la família des del projecte que Déu té per a nosaltres.
- Renovar el nostre compromís conjugal.

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

“En el context històric del nostre Moviment el que roman sempre com un tresor és l’aposta sobre la santedat conjugal, sobre l’amor conjugal viscut segons Déu. És a dir, el cònjuge estima l’altre pel què és, no pel que li pugui donar. Però, com podem definir el que és l’altre si no és per l’amor que Déu li té? En què es fonamenta el manament de l’amor diví d’estimar fins i tot els enemics, si no és pel fet que ells també són criatures i fills de Déu, estimats per un amor immens i que el nostre amor envers ells els ho ha de fer descobrir? Amb això tenim, estimats matrimonis, un gran programa i una excel·lent regla de vida: reconèixer que l’altre és estimat per Déu tant com ho sóc jo” (Padre Jacinto Farías - Homilia en la Missa de clausura del Col·legi Internacional - Swanwick, 28/07/2016)

Per portar a terme aquesta proposta, viscuda en un món en què la institució del matrimoni està en crisi i on la realitat de cada dia no ens ajuda gens a viure la nostra vocació, es fa imprescindible considerar prioritari aquest do que se li ha confiat. Com ens diu el Papa Francesc en la Carta Apostòlica *Misericordia et Misera*: *“El do del matrimoni és una gran vocació a la qual amb la gràcia de Crist, cal correspondre amb l’amor generós, fidel i pacient. La bellesa de la família roman immutable, malgrat nombroses ombres i propostes alternatives”.*(MM14)

Tots som conscients que, avui en dia, deixar-se portar per la rutina o per les propostes especialment frívols que ens fa la societat no ens ajuda a poder viure la decisió d’estimar-se i respectar-se mútuament per sempre i de ser capaços de rebre responsablement i amorosa els fills i educar-los en l’amor a Déu i a l’Església. Per tant, si estem decidits a viure les promeses que vam fer el dia del nostre casament, necessitem eines que, malgrat les dificultats que sorgeixin, ajudin el matrimoni a ser fidel a la vocació rebuda.

Per tot això, tota la pedagogia dels Equips, tots els punts d’esforç, les reunions, la formació, les trobades... són mitjans imprescindibles per poder viure en plenitud el nostre matrimoni en un món molts cops advers.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

El llibre de Tobies és una història de família. Els noms de Tobit i de la seva família (Tobiel, el seu pare i Tobies els seu fill) tenen la mateixa arrel hebrea *Tob* que vol dir *bo*, i fan referència a la bondat de Déu que es manifesta en aquest relat. El llibre tracta d'ensenyar els jueus de la diàspora un model de conducta per a ser fidels al Senyor malgrat les circumstàncies adverses que els hi ha tocat viure. La narració presenta la interpretació que l'israelita creient fa de la vida, inclou també consells morals, pregàries breus, esperances històriques i motivacions religioses. Els personatges de la història aprenen a ser fidels al Senyor malgrat les grans dificultats. El Senyor no fa desaparèixer el sofriment de la seva vida però es mostra proper i els ajuda a superar-lo. L'àngel Rafael, nom que significa "*medicina de Déu*", que cura Tobit i Sara de les seves malalties, representa la providència divina que ens cuida. El relat ofereix una visió avançada del matrimoni, que és presentat, no tan sols com una institució familiar fiscalitzada pels sogres, sinó com un compromís que els nuvis adquireixen lliurement davant Déu.

Tobies i Sara estan passant uns moments difícils i veuen clar que el seu matrimoni i la seva unió no serà possible si no es fonamenta en la pregària. Per això pregunten a Déu des del moment en què decideixen unir per sempre les seves vides. La pregària comença amb una benedicció, segueix amb una invocació en la qual recorden la voluntat del Senyor quan va crear l'home i la dona, i acaba amb una petició. La seva pregària no és per a ells, sinó per a Déu, i no és tan sols un mitjà per aprofundir la seva intimitat conjugal, sinó, sobretot, una forma d'obrir-se com a parella a la voluntat de Déu. Lloança, memòria i petició poden ser un model per a la nostra pregària conjugal.

Text bíblic

"Quan tothom va sortir de la cambra i van tancar la porta, Tobies es va alçar del llit i digué a Sara: <<Aixeca't, germana, preguem i supliquem al nostre Senyor que ens tingui compassió i ens salvi>>. Es van alçar i van començar a pregar i a suplicar la protecció del Senyor. Tobies pregà així: <<Sou beneït Senyor dels nostres pares, i es beneït el vostre nom per sempre. Que us beneïxin els cels i tota la vostra creació per sempre. Vos creàreu Adam i li féreu Eva, la seva muller, que l'ajudés i el confortés. I d'ells dos sortí la raça dels homes. Sou vós que diguéreu: "No és bo que l'home estigui sol; fem-li un auxili semblant a ell".

Jo, doncs ara, rebo aquesta germana meua no per motius impurs, sinó tal com ha de ser. Vulgueu tenir-nos misericòrdia i que puguem arribar plegats a la vellesa>>. I deien l'un i l'altre: <<Amén, amén>>. I aquella nit dormiren tota la nit".

(Tb, 8,4-9)

3. TEXTOS PER A REFLEXIONAR

Presentació

“Els punts concrets d’esforç són la pedagogia que fa que l’amor conjugal s’encarni en la vida, i que ens preparen per a sortir en missió, més units, més oberts a la crida i amb una esperança més gran. Aquesta pedagogia no ens proposa fer coses que augmentin la llista d’obligacions que a cadascú li van caient per la complexitat de la vida, sinó que és una proposta a assimilar actituds de fons, actituds que donen cohesió a la vida” (Àlvaro i Mercedes Gómez-Ferrer, III Encuentro Hispanoamericano 09/2016)

El Papa en la seva al·locució reconeixia els mitjans concrets que els Equips ens han posat a les mans, com a unes eines privilegiades per a viure la nostra vocació.

El text del Pare Caffarel és novament de la Revista *L’Anneau d’Or* del maig-agost del 1963, *El matrimoni, aquest gran sacrament*, i en concret de l’article: *El matrimoni, apòstol*. Segons el Pare Caffarel, la primera missió d’un matrimoni és ajudar a conèixer Déu i proclamar el seu amor, i la parella humana revela millor que qualsevol altra criatura que Déu Pare és una comunitat de persones que s’estimen. *“L’home i la dona units per l’amor, són la paràbola viva de la comunitat divina”*. Aquesta aspiració tan elevada s’acaba concretant en el nostre viure diari si ens aturem i ens adonem, si som conscients del que volem fer amb la nostra vida. El Pare Caffarel deia: *“M’agradaria que cadascú es preguntés: Com puc contribuir jo en aquesta gran empresa de la renovació del matrimoni cristià en el món?”*. El Papa en *l’Amoris Laetitia* ens ho indica en diversos llocs. Hem escollit diversos fragments en els quals es reconeix la capacitat de la família per fer front a una societat cada cop més individualitzada, proposant un lloc en què ningú no se senti sol i en el que puguem ser partícips de la mateixa obra creadora i fecunda de Déu.

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

(...) “Els punts concrets d’esforç proposats són veritablement ajuts eficaços que permeten als matrimonis progressar amb seguretat en la vida conjugal pel camí de l’Evangeli. Penso específicament en la pregària de parella i en família, bella i necessària tradició que sempre ha dut la fe i ha sostingut l’esperança dels cristians, desgraciadament abandonada en nombroses regions del món; també penso en el temps de diàleg mensual que es proposa entre els esposos -el famós i exigent deure d’asseure’s que va tan a contracorrent del hàbit d’un món apressat i agitat que tendeix a l’individualisme-, moment d’intercanvi viscut en la veritat sota l’esguard del Senyor, que és un temps preciós d’acció de gràcies, de perdó, de respecte mutu i d’atenció vers l’altre; penso finalment en la participació fidel en una vida d’equip, que porta a cadascú la riquesa de l’ensenyament i de la participació, així com l’ajut

i el confort de l'amistat.”(...)

b) AMORIS LAETITIA

33. *D'altra banda, “cal considerar el creixent perill que representa un individualisme exasperat que desvirtua els vincles familiars i acaba per considerar cada component de la família com una illa, fent que prevalgui, en certs casos, la idea d'un subjecte que es construeix segons els seus propis desitjos assumits amb caràcter absolut”. “Les tensions induïdes per una cultura individualista exagerada de la possessió i del gaudi generen dins les famílies dinàmiques d'intolerància i agressivitat”. Voldria afegir el ritme de vida actual, l'estrés, l'organització social i laboral, perquè són factors culturals que posen en risc la possibilitat d'opcions permanents.*

9. *Travessem llavors el llindar d'aquesta casa serena, amb la família asseguda al voltant de la taula festiva. Al centre hi ha la parella del pare i la mare amb tota la seva història d'amor. En ells es realitza aquell disseny primordial que Crist mateix evoca amb intensitat: “No heu llegit que el Creador al principi els va crear home i dona?” (Mt 19,4). I es reprèn el mandat del Gènesi: “Per això l'home deixa el pare i la mare, s'unirà a la seva dona i seran tots dos una sola carn” (Gn 2,24).*

321. *“Els esposos cristians són mútuament per a si, per als seus fills i per als restants familiars, cooperadors de la gràcia i testimonis de la fe”. Déu els crida a engendrar i a tenir cura. Per això mateix, la família “ha estat sempre l'hospital més proper”. Tinguem-nos cura, sostinguem-nos i estimulem-nos els uns als altres, i visquem-ho tot com una part de la nostra espiritualitat familiar. La vida en parella és una participació en l'obra fecunda de Déu, i cada un és per a l'altre una permanent provocació de l'Esperit. L'amor de Déu s'expressa “a través de paraules vives i concretes amb què l'home i la dona es declaren el seu amor conjugal”. Així tots dos són entre si reflexos de l'amor diví que consola amb la paraula, la mirada, l'ajuda, la carícia, l'abraçada. Per això, “voler formar una família és animar-se a ser part del somni de Déu, és animar-se a somiar amb Ell, és animar-se a construir amb Ell, és animar-se a jugar-se amb Ell aquesta història de construir un món on ningú no se senti sol”*

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

“Hi ha una paraula que remarca la missió recíproca: la de “ministre”. Perquè sou ministres, no tan sols del vostre sagrament el dia de la celebració del matrimoni sinó cada dia, tot i que d'altre manera. Un ministre és aquell que actua en nom d'altre per a una feina determinada. O més exactament: Aquest altre actua a través d'ell. En el matrimoni, aquest altre és Crist. Marit i muller, Crist us ha encarregat

una missió envers el vostre cònjuge. Crist obra a través vostre i amb vosaltres en aquell que us ha estat confiat: per la donació de l'un a l'altre Ell vol donar-se i demana a cada un de vosaltres que l'acolliu, acollint el do de l'altre (...)

Però cal comprendre bé aquest ministeri i com cal actuar per la mútua santificació, no com dos predicadors que es fan l'un a l'altre propostes pietoses, sinó essencialment a través de l'exercici de la vostra vocació d'esposos i pares. Per tant, no es tracta de “fer el bé” al cònjuge, sinó ajudar-vos, estimar-vos, estimar els fills i recolzar-vos en l'exercici de la vostra paternitat-maternitat.

(Henri Caffarel, El matrimoni apòstol, L'Anneau d'Or, maig-agost 1963)

4. PISTES PER A PREPARAR

LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acolliment

b. Posada en comú

La posada en comú, que té l'objectiu de comunicar aquell fet o aquella situació que durant el mes ens ha interpellat i que pot ser d'interès per la resta de l'equip, podem centrar-la aquest mes en alguna vivència relacionada amb els texts, que ens hagi ajudat en la nostra vida conjugal o familiar.

c. Pregària

Lectura del llibre de Tobies

Com el text del Pare Caffarel ens indica *“sou ministres, no tan sols del vostre sagrament el dia de la celebració del matrimoni sinó cada dia, tot i que d'altre manera”*. Cada dia esteu cridats a renovar davant Déu la vostra mútua entrega i ser l'un per a l'altre presència de l'amor de Déu.

Per això avui, en presència del consiliari i de la comunitat cristiana representada en l'equip, us convidem a renovar les vostres promeses:

Espòs: Beneït siguis Senyor perquè ha estat un regal teu rebre N. per esposa.

Esposa: Beneït siguis Senyor perquè ha estat un regal teu rebre N. per

espòs.

Els dos: Beneït siguis Senyor, perquè ens has assistit amorosament en les alegries i en les penes de la nostra vida. Et preguem que ens ajudis a mantenir i augmentar el nostre amor mutu per tal que siguem testimonis fidels de l'aliança que has fet amb els homes.

Consiliari: (els esposos es donen les mans) *El Senyor us guardi tots els dies de la vostra vida. Que Ell sigui per vosaltres consol en l'adversitat, company en la prosperitat i vessi copiosament les seves benediccions sobre vosaltres. Per Jesucrist nostre Senyor. Tots: Amén.*

d. Participació

Aquest mes se'ns convida a compartir quins “punts d'esforç” ens ajuden dia a dia a viure la nostra vocació, i quins no tenen repercussió efectiva en aquesta vocació.

Com a proposta pel deure d'asseure's: És important que coneguem i utilitzem bé els mitjans que ens ofereixen els Equips, i, que siguem capaços de revisar amb honestat el nostre compromís conjugal, adaptant-lo a les circumstàncies que ens toquin viure, i

renovant la decisió d'estimar-nos.

Des de la veritat:

- Espero el moment de la pregària conjugal com un temps privilegiat de trobada amb el meu cònjuge?
- Vivim l'Eucaristia dominical com una rutina o com una ocasió de gràcia?
- El nostre diàleg s'ha convertit en una posada en comú de la logística familiar, o en un temps de profunda actualització del nostre projecte de vida?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- Descobrim que viure la nostra vocació

matrimonial/sacerdotal és prioritària per a concretar la missió a la qual som cridats?

- Quins punts d'esforç ens ajuden més? Quins ens cal potenciar?
- Què podríem fer com a equip per ajudar-nos a viure amb més profunditat aquests mitjans?

f. Cap a Fàtima

Per poder desitjar quelcom és necessari conèixer-ho. Si no ho considerem com a propi és molt difícil sentir-se part de la Trobada. La proposta per aquest mes és, que estiguem atents a totes les informacions que tinguem a l'abast: carta, butlletins, web i xarxes socials...

g. Magnificat

Quart capítol

IRRADIANT

Objectiu

- Ser conscients que és vivint la nostra vocació com anunciem al món la joia del matrimoni.
- Buscar camins per escampar al nostre entorn la bona nova que suposa l'evangeli pel matrimoni i per la família.

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

Tal com hem vist en el capítol anterior, la missió a la qual som cridats pels sacraments del matrimoni o del sacerdoci ens facilita els mitjans per viure fidelment la vocació rebuda. Des de la nostra realitat, essent en profunditat el que som, podrem irradiar i ser signes de l'amor de Déu.

Aquesta experiència de fidelitat és la que convertirà la nostra vocació concreta en “llum i sal” que il·lumini tothom i sigui presència de Jesús allà on estiguem i malgrat totes les dificultats. Però també és cert que hi ha moments en què cal fer explícita la nostra fe i proclamar la joia del matrimoni. Si l'amor dels esposos és per sempre, és perquè pel sacrament participen de l'amor de Déu i Déu és etern. Ell proposa a l'home i a la dona que s'estimin amb el seu amor, que siguin signe i presència de l'amor diví en el món, de tal manera que qui vulgui saber com és l'amor de Déu, mirant un matrimoni el vegi reflectit. L'Evangelí demana als cristians casats que transformin la seva vida en un signe de l'amor de Déu, que sap perdonar, ajudar, exigir, entregar-se sense límit i tot això sense perdre la pròpia personalitat. La condició imprescindible és viure confiat en qui els va embarcar en aquest compromís: Déu, i Ell és l'únic avalador de l'aventura.

Per tot això, un cop reconegut que la primera missió que tenim és viure en plenitud la nostra vocació, se'ns invita aquest mes a reflexionar, pregar i compartir, de quina manera hem d'anar-ho concretant per tal que estigui encarnada en la nostra quotidianitat i des d'ella irradiar-la amb alegria, optimisme i esperança.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

El passatge que escoltarem es troba en la primera part del discurs de comiat de Jesús, en el context de l'últim sopar de l'Evangelí de Joan.

L'Evangeli de Joan es divideix en dos grans blocs, precedits d'un pròleg i tancats per un epíleg: La primera part (1,19 - 12,50) se centra en els signes realitzats per Jesús durant el seu ministeri públic. La segona part (13,1 - 20,30) se centra en el misteri de la redempció: l'últim sopar, la passió, la mort i la resurrecció de Crist. Jesús dona el manament de l'amor en la intimitat del cenacle, en acabar de sopar. Els deixebles volen seguir-lo, però Jesús els diu que per fer-ho, no han d'anar físicament amb ell ara, sinó que els cal iniciar un camí de seguiment com a deixebles, que tingui l'amor com distintiu fonamental. Viure el manament de l'amor és la forma que tenen els deixebles de Jesús de seguir el Mestre.

Text bíblic

“Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres. Així com us he estimat, estimeu-vos també els uns als altres. En això coneixerà tothom que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres”. (Jo 13, 34-35)

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

El Papa ens convida a viure el que som: família, que amb l'exemple de la de Natzaret mostra l'amor Trinitari de Déu i va més enllà de les propostes que deformen aquest testimoni. Reconeix el sentit missioner, en aquesta irradiació davant els altres, en el nostre entorn més immediat i també en els que no ho són tant. L'*Amoris Laetitia* ajuda a concretar aquesta missió, ens encoratja a no tenir por de mostrar el que és el matrimoni a la societat i a proclamar el seu valor amb el nostre exemple. Les teories ja no serveixen, ni les normes, ni les paraules que poden quedar buides de contingut, se'ns invita a donar raó i explicar les motivacions que ens van portar a escollir un matrimoni cristià i que ens continuen motivant a perseverar-hi. En resum, se'ns convida a donar testimoni de la nostra vida.

En aquest sentit, les paraules del Pare Caffarel escrites a l'editorial de la Carta mensual dels Equips del juny de 1950, incideixen també en aquesta missió de viure en el món “irradiant” davant dels altres la meravella de ser matrimonis cristians. En un temps en què els Equips començaven a caminar i es podia pensar que eren grups d'espiritualitat amb el sentit restrictiu del terme, el Pare Caffarel insistia en la necessitat de saber atorgar a la paraula espiritualitat un sentit integral, en què no es pot deslligar la pregària i la vida interior de la vida diària i que en el lloc en què estiguem hem de tenir Crist com a exemple i servir com Ell ho faria. Aquest és el testimoni de vida vàlid.

a) ALOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

“...En segon lloc, convido els matrimonis, enfortits per la reunió d’equip, a la missió. Aquesta missió que els és confiada i que és encara més important que la imatge de la família -tal com la vol Déu, composta per un home i una dona per al bé dels cònjuges tant com la procreació i l’educació dels fills- és deformada per poderosos projectes contraris subjacents a colonitzacions ideològiques. Sens dubte, vosaltres ja sou missioners per la irradiació de la vostra vida de família cap a les vostres xarxes d’amistats i de relacions i fins i tot més enllà. Perquè una família feliç, equilibrada, habitada per la presència de Déu, parla per ella mateixa de l’amor de Déu cap als homes...”

b) AMORIS LAETITIA

35. *“Els cristians no podem renunciar a contradir la sensibilitat actual, per estar a la moda, o per sentiments d’inferioritat davant del desgabell moral i humà. Estaríem privant el món dels valors que podem i devem d’aportar. És veritat que no té sentit quedar-nos en una denúncia retòrica dels mals actuals, com si amb això poguéssim canviar alguna cosa. Tampoc no serveix pretendre imposar normes per la força de l’autoritat. Ens cal un esforç més responsable i generós, que consisteix a presentar les raons i les motivacions per optar pel matrimoni i la família, de manera que les persones estiguin millor disposades a respondre a la gràcia que Déu els ofereix”*

201. *“Això exigeix a tota l’Església una conversió missionera: cal no quedar-se en un anunci merament teòric i desvinculat dels problemes reals de les persones”. La pastoral familiar “ha de fer experimentar que l’Evangeli de la família respon a les expectatives més profundes de la persona humana: a la seva dignitat i a la realització plena en la reciprocitat, en la comunió i en la fecunditat. No es tracta només de presentar una normativa, sinó de proposar valors, responent a la necessitat que se’n constata avui, fins i tot en els països més secularitzats”. També “s’ha subratllat la necessitat d’una evangelització que denunciï amb franquesa els condicionaments culturals, socials, polítics i econòmics, com l’espai excessiu concedit a la lògica de mercat, que impedeixen una autèntica vida familiar, determinant discriminacions, pobresa, exclusions i violència. Per això, cal entaular un diàleg i una cooperació amb les estructures socials, així com encoratjar i sostenir els laics que es comprometen, com a cristians, en l’àmbit cultural i sociopolític”.*

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

“Sens dubte cal precisar què vol dir la paraula espiritualitat. L’espiritualitat és la ciència que tracta de la vida cristiana i dels mitjans que la porten a la plenitud. Ara bé, la vida cristiana en la seva totalitat no és tan sols adoració, lloança, ascesi, esforç de vida interior. És també servir Déu en el lloc en què Ell ens ha col·locat: família, professió, ciutat... Per tant, els matrimonis que s’agrupen per a iniciar-se en l’espiritualitat, lluny de buscar evadir-se del món, s’esforcen a aprendre com poden servir Déu, amb la seva vida i en mig del món, a exemple de Crist”. (Henri Caffarel, Editorial de la carta mensual de juny de 1950).

4. PISTES PER A PREPARAR

LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acolliment

b. Posada en comú

En aquest moment, a més a més de compartir les experiències significatives que hàgim viscut durant aquest mes, se'ns convida a compartir les persones que han estat un referent en la nostra vida i a reconèixer els moments en què hem descobert que també nosaltres hem estat referents en la vida d'algú.

c. Pregària:

Proclamem Jo 13, 34-35

El manament de l'amor és el distintiu dels deixebles de Jesús, i, sens dubte també ho és per als esposos cristians que s'han compromès en estimar-se per sempre. Des d'aquesta promesa, els esposos declaren que l'amor no és qüestió de sentiments ni d'impulsos, ni tampoc quelcom "seu", que els tanqui en un "clos" idíl·lic al marge dels altres.

L'amor dels esposos és reflex de l'amor de Déu. Vosaltres sou un signe i la vostra forma d'estimar és el senyal pel qual els altres poden conèixer l'amor de Déu.

- Senyor, et dono gràcies pels esposos l'amor dels quals ha estat reflex del teu amor, especialment... (Podem dir en veu alta el nom d'aquests esposos)

- Senyor, et demano que ens concedeixis ser signe i presència del teu amor per als nostres familiars que no ens entenen, per als nostres amics que no creuen, per als nostres companys de feina que viuen sense sentit, per als nostres veïns que busquen sense saber què, per tots aquells que es troben tristos, buits... (Podem dir en veu alta els llocs o les persones que ens afecten de manera especial).

Preguem junts l'oració de Sant Francesc:

*Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau.
On hi hagi odi, que jo hi posi amor.
On hi hagi ofensa, que jo hi posi perdó.
On hi hagi discòrdia, que jo hi posi unió.
On hi hagi dubte, que jo hi posi fe.
On hi hagi error, que jo hi posi veritat.
On hi hagi desesperació, que jo hi posi esperança.
On hi hagi tristesa, que jo hi posi goig.
On hi hagi tenebra, que jo hi posi llum.
Oh Mestre, fes que no cerqui tant
ser consolat, com consolar;
ser comprès com
comprendre;
ser estimat, com estimar.
Perquè és donant que es rep,
perdonant que s'és
perdonat,
morint que es ressuscita a
la vida eterna.*

d. Participació

Aquest mes compartim especialment com deixem que la Paraula de Déu ens interpel·li i ens renovi la missió.

- Preguem per aquells que més ho necessiten?
- En el deure d'asseure'ns compartim quina és realment la nostra missió i la vivim?
- La regla de vida ens impulsa en la concreció de la missió?

Per al deure d'asseure'ns d'aquest mes proposem un diàleg al voltant d'aquests temes:

- Com vivim la nostra missió? Recordem que: la paciència sense esperança és resignació, el perdó sense reconciliació és simplement oblit és a dir un camí a mig fer, l'entrega sense alegria és servitud...
- Som davant els homes i dones del món una imatge atractiva de l'amor de Déu? Transmetem tendresa, compassió, respecte, alegria, amor de Déu...?

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

A l'*Amoris Laetitia* el Papa, junt a la crida a ser testimonis de la nostra proposta matrimonial i familiar, ens convida a una “saludable autocrítica” i a ser “humils i realistes, per reconèixer que moltes vegades la

nostra manera de presentar les conviccions cristianes i la forma de tractar les persones ha ajudat a provocar tot allò que avui lamentem”. (AL 34)

En aquesta reflexió comunitària se'ns convida a compartir, no la teoria del que caldria fer, sinó l'experiència d'haver pogut ajudar a viure situacions complicades del nostre entorn, amb el nostre testimoni, amb la nostra actitud o amb les nostres paraules.

- Quines situacions heu viscut en les quals heu estat cridats a ser testimonis de la vostra vocació matrimonial?
- Quina ha estat la vostra resposta i quines conseqüències ha tingut? Ha ajudat els altres a reconèixer l'alegria del matrimoni i l'amor de Déu? Ho tornàrieu a fer de la mateixa manera?

f. Cap a Fàtima

Aquest mes us demanem tenir presents totes les persones que participen en els diferents equips de treball que preparen la Trobada i que els encomaneu especialment en la vostra pregària. Us convidem a visitar la web de la Trobada Internacional per poder posar cara, nom i presència real a tanta gent que de forma desinteressada està treballant per l'èxit de l'esdeveniment.

g. Magníficat

Cinqué capítol

ACOMPANYANT

Objectiu

- **Recordar la crida del Papa als Equips de la Mare de Déu a comprometre'ns amb els joves en el seu festeig i primers anys de matrimoni.**
- **Conèixer les accions que en aquest moment ja s'estan realitzant des dels EMD.**
- **Buscar noves formes d'acompanyar els nuvis i comprometre'ns-hi matrimonial i comunitàriament**

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

En la seva al·locució als responsables, el Papa assenyalà la missió que l'Església, per boca de Pere, encomana als EMD com a Moviment.

Ens els capítols següents anirem veient aquestes possibles missions per poder reflexionar, pregar i comprometre'ns com a Moviment, cadascú segons sigui cridat per l'Esperit, en aquesta tasca que l'Església ens demana.

Quan la Luiza i el Miguel Horta, de la SR Portugal, presentaren al Col·legi Internacional de Swanwick de 2016 la seva experiència en els cursos de preparació al Matrimoni, assenyalaren que “els equippers estem beneïts amb tantes gràcies, que no podem guardar-nos-les només per nosaltres, buscant el nostre bé i la nostre felicitat. El que rebem és per donar-ho i compartir-ho. A Portugal, la gran majoria de joves no té models familiars que els ajudin a formar una família equilibrada, unida, que visqui els valors cristians, que posi Déu al centre de les seves vides. En aquesta realitat social que ens envolta, nosaltres no podem acostumar-nos amb ser només un exemple o un model. Això està bé, però no és suficient... La nostra vida - amb els seus fets, fracassos, esforços, dificultats, alegries i tristeses- viscuda en la fe i en l'esperança ha de ser imprescindiblement testimoniada.”

És encoratjador veure com aquesta experiència ja s'està concretant en l'Església per mitjà dels equippers: molts d'ells acompanyant Cursos de Preparació al Matrimoni a les seves parròquies i diòcesis; uns altres, acompanyants dels EMD Joves; uns altres animant equips en el recorregut Tàndem, “una proposta de pastoral conjugal, per a joves parelles, casades o no, iniciada pels EMD de França el 1995 davant la demanda dels bisbes francesos”, explicada també al Col·legi Internacional en Swanwick per Brigitte i Gil de Guerry. Existeix també l'acompanyament a parelles, independentment de la seva condició sacramental, com el projecte “+parella” que va néixer en la SR Hispanoamèrica, i les “Experiències Comunitàries” de la SR Brasil; tots dos projectes no només constitueixen una gran missió pastoral sinó també un

mitjà de creixement dels Equips. Més recentment, han sorgit propostes com els “Equips de nuvis”, un recorregut de preparació al matrimoni a llarg termini que la SR Espanya ha presentat en 2016.

Gràcies a Déu, la llista d'iniciatives promogudes i sostingudes pels Equips de la Mare de Déu és llarga i variada. Són moltes les persones que, des dels Equips en diferents parts del món, realitzen un acompanyament concret a parelles en diferents situacions d'edat i d'estat.

En aquest tema se'ns convida a reconèixer el paper que podríem desenvolupar en aquesta missió específica i la manera com cadascú pot concretar-ho.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

El llibre del profeta Isaïes és un dels més importants de l'Antic Testament i un dels més citats pel Nou Testament. Es tracta d'un llibre de gran riquesa teològica i d'importantes informacions històriques del poble d'Israel. El llibre es pot dividir en tres grans parts que probablement han estat escrites per autors diferents. Aquest text pertany al Tercer Isaïes (caps. 40-55), que reflecteix el retorn de l'Exili i les dificultats que això va suposar. El fragment expressa un ambient d'esperança i de promeses, ja que s'anuncia la tornada dels bandejats i el futur esplèndid per a Jerusalem que, reconstruïda i enriquida, es converteix en una esposa per al Senyor. Sens dubte, aquest ambient és el que es viu en el festeig, temps d'esperança i promeses, que anuncia una aliança eterna.

Text bíblic

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que el benestar no hi esclati com la llum, fins que no s'abrandi el seu triomf com una torxa encesa. Els pobles veuran el teu benestar, tots els reis contemplaran la teva glòria. Et donaran un nom nou que el Senyor mateix designarà. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, una diadema reial a les mans del teu Déu.

No et diran més «Abandonada» ni anomenaran el teu país «Desolació». A tu et diran «Me l'estimo», i a la teva terra, «Té marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. Els teus fills et posseiran com un jove posseeix la seva esposa. El teu Déu s'alegrarà de tenir-te, com el nuvi s'alegra de tenir la núvia. (Is 62,1-5)

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

En la seva al·locució, el Papa ens va convidar específicament a comprometre'ns d'una manera cada vegada més concreta i creativa en aquest projecte d'acompanyar les joves parelles en un context que, com el text de la *Amoris Laetitia* subratlla, és difícil. Necessita, com ja va indicar el Pare Caffarel en la revista *L'Anneau d'Or*, nº73, de gener-febrer de l'any 1957, després d'una reunió celebrada en Versalles al Centre de Pastoral Litúrgica, un canvi en la forma de preparar els nuvis per al sagrament del Matrimoni, presentant-ho des d'una visió positiva i vivencial de l'amor i no des d'una pila de prohibicions i consideracions teòriques. Cal un llenguatge renovat i actual, un coneixement clar de les realitats vivencials de les quals es parteix, presentar una proposta que no perd la seva exigència però que intenta respondre a plantejaments de vida concrets, idear fórmules per a l'acompanyament de les parelles que inicien el seu camí en comú... En definitiva, que no ens conformem amb el que sabem que no funciona i sapiguem renovar aquest acostament als joves que s'estan plantejant una vida junts.

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

“(...) Però jo us invito també a comprometre-us, si és possible, de manera encara més concreta i amb creativitat sempre renovada, en les activitats que poden organitzar-se per acollir, formar i acompanyar en la fe sobretot les joves parelles, tant abans com després del matrimoni. (...)”

b) AMORIS LAETITIA

40. «Fins i tot a risc de simplificar, podríem dir que hi ha una cultura tal que empeny molts joves a no formar una família perquè estan privats d'oportunitats de futur. Tanmateix, aquesta mateixa cultura concedeix a molts altres, per contra, tantes oportunitats, que també ells es veuen dissuadits de formar una família». En alguns països, molts joves «sovint són portats a diferir les noces per problemes de tipus econòmic, laboral o d'estudi. A vegades també per altres motius, com la influència de les ideologies que menysvaloren el matrimoni i la família, l'experiència de la fallida d'altres parelles el risc de les quals ells no volen córrer, el temor envers una cosa que consideren massa gran i sagrada, les oportunitats socials i els avantatges econòmics que deriven de la convivència, una concepció merament emotiva i romàntica de l'amor, la por de perdre la llibertat i l'autonomia, el refús de quelcom concebut com institucional i burocràtic». Necessitem trobar les paraules, les motivacions i els testimoniatges que ens ajudin a tocar les fibres més íntimes dels

joves, allà on són més capaços de generositat, de compromís, d'amor i fins i tot d'heroisme, per convidar-los a acceptar amb entusiasme i valentia el desafiament del matrimoni. (AL40)

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

(...) Hi ha dues concepcions de la pastoral del festeig

1. *La primera concepció és alhora intel·lectual i moralitzadora. Proporciona coneixements abstractes, sense connexió amb la vida real, i quan toca aspectes pràctics, generalment formula lleis negatives, amb un luxe de precisions que parodia allò concret, però sense acostar-s'hi. Proposa un ideal teòric d'un matrimoni perfecte, i sembla que imposa als nuvis, més que un codi de ruta, un codi penal. (...)*

2. *La segona és realista i dinàmica. Perquè suposa que l'experiència de l'amor és una experiència humana total, que la persona humana es compromet totalment, en cos i ànima... Està convençuda de la força de l'amor, i sol·licita als nuvis ser fidels a aquest dinamisme profund del seu amor. Els ajuda el fet que ells mateixos prenguin consciència, i siguin els responsables del seu destí.*

Aquesta segona concepció és profundament teològica, si té fe en l'amor és perquè ho fonamenta en la fe, perquè s'inscriu totalment en el misteri nupcial de Crist i l'Església. I per això mereixeria que s'anomenés “mística”. Hauríem d'unir aquesta catequesi del festeig amb aquesta noció de sagrament, de misteri evocador i portador de la gràcia, on l'amor humà i l'amor de Déu es criden, se sostenen i marxen conjuntats.

Henri Caffarel, Sobre el festeig *L'Anneau d'Or*, nº73, gener-febrer, 1957

4. PISTES PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acollida

b. Posada en comú

A més dels fets significatius, si n'hi ha hagut, que creiem convenient compartir amb l'equip, podríem posar en comú les experiències que podem estar tenint amb parelles de nuvis o acabats de casar: com estan vivint el seu festeig o els seus primers anys de vida junts? Quins punts de referència tenen? Quines propostes coneixem que s'estan realitzant? Què pensem que podem fer?

c. Oració:

Proclamem Is 62,1-5

La relació de Déu amb el poble d'Israel ha estat descrita en diferents ocasions com la relació d'un espòs amb la seva esposa. Déu és com l'espòs que estima la seva esposa. Israel és com l'esposa que estima el seu espòs, però sovint se n'oblida d'aquest amor i li és infidel. La història d'Israel ha estat escrita com una història d'amor en la qual Déu no s'ha cansat de tornar una vegada i una altra a seduir la seva esposa malgrat les seves infidelitats. Els esdeveniments dolorosos del poble d'Israel s'han interpretat com a conseqüències negatives per haver-se oblidat de Déu i de l'amor primer. El text del profeta Isaïes fa referència a la tornada del desterrament. S'anuncia a Israel que Déu la fa tornar, que torna

a reconstruir-la, i que torna a brillar perquè és profundament estimada pel seu Déu, que la vol amb un amor renovat, com un nuvi a la seva núvia. El profeta utilitza la imatge del nuvi i de la núvia per expressar l'amor de Déu pel seu poble. No podem ignorar aquest detall.

En aquest moment d'oració agraïm a Déu que mai no ens hagi abandonat, i li demanem que ens ajudi a comprometre'ns.

- Gràcies Senyor perquè en el nostre matrimoni i en la nostra família, especialment en... mai ens hem sentit "abandonats ni desvalguts"
- Et demano Senyor que m'ajudis a no callar, a no parar fins que irradii la teva justícia, ajuda'ns a comprometre'ns amb ...

d. Participació

A partir d'aquest tema ens acostarem a diferents realitats específiques al voltant del matrimoni i la família: nuvis, famílies ferides, fracassades... us convidem que en aquest mes la vostra oració conjugal sigui especialment pels nuvis i joves parelles més properes, sigui quina sigui la seva situació.

A l'hora de compartir podeu expressar el que ha suposat aquest motiu d'oració durant aquest mes.

En l'assentada d'aquest mes podríem reflexionar sobre la crida del Papa a comprometre'ns amb els joves en el seu festeig i en la manera com testimoniem la nostra pròpia vocació al matrimoni. Als nostres propis fills, germans, familiars, els estem ajudant des de la nostra forma de viure i ser matrimoni per tal que ho vegin com una vocació per a ells per la qual valgui la pena apostar?

e. Preguntes per a la reflexió en l'equip

- Com vau viure el vostre festeig? Què us va ajudar? Quines coses us van resultar difícils? Què haguéssiu necessitat?
- Com veus avui com s'està vivint el festeig? Quines coses ajuden?

Quines coses ho dificulten? Quines necessitats creus que hi pot haver?

- Coneixes les propostes que des dels Equips s'estan realitzant per acompanyar a nuvis o a parelles joves? Creus que són suficients per donar resposta a la crida del Papa?
- Què creus que podries fer tu?

f. Cap a Fátima

La Trobada se celebrarà al Santuari de Fátima, aquest mes podríem informar-nos del que va esdevenir a Fátima, de la importància del seu significat per a l'Església.

g. Magníficat

Sisé capítol

CURANT

Objectiu

- **Recordar la crida que el Papa va fer als EMD a comprometre'ns amb les famílies ferides.**
- **Demanar la capacitat de reconèixer i acollir al nostre costat a aquells que estan sofrint**
- **Reconèixer que les ferides de les famílies que estan al nostre voltant són crides de Déu a implicar-nos-hi i complicar-nos-hi.**

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

El patiment dels matrimonis i de les famílies no ens pot ser aliè. Pot ser que entenguem que resulta impossible actuar, que moltes actituds i situacions de la vida ens resultin incomprensibles, que exigim que actuï qui hauria de fer-ho, que pensem que són sofriments aparentment buscats... però com veurem en el text de l'oració, no hi ha excusa que valgui per passar de llarg. Avui, igual que sempre, nostre Senyor ens convida a parar, baixar de la nostra cavalcadura, acostar-nos al ferit i comprometre'ns amb ell perquè, en definitiva, en el rostre de l'abatut trobarem el rostre de Jesucrist. Viure així és un risc. Un risc pels qui estan molt preocupats per donar la talla, per complir, per no sortir dels camins, preocupats per haver de pujar ferits en la seva cavalcadura i arriscar-se a introduir en el seu hostal a forasters.

Com diu el Papa Francesc en la Carta Apostòlica *Misericordia et Misera*: "L'experiència de la misericòrdia ens fa capaços de veure totes les dificultats humanes amb l'actitud de l'amor de Déu, que no es cansa d'acollir i acompanyar" (MM 14). "La misericòrdia té també el rostre de la consolació (...) Eixugar les llàgrimes és una acció concreta que trenca el cercle de la solitud en el qual sovint acabem tancats. (...) Una paraula que dóna ànims, una abraçada que et fa sentir comprès, una carícia que fa percebre l'amor, una pregària que permet ser més fort..., són totes expressions de la proximitat de Déu a través del consol ofert pels germans" (MM13).

En aquest capítol volem reflexionar sobre les nostres actituds davant el sofriment i sobre com ser instruments de guariment enmig del dolor de tantes famílies. Volem atrevir-nos a fer-nos la pregunta sense por de què significarà per a nosaltres i per al nostre Moviment el "Ves i fes tu el mateix" que Jesús ens convida a viure.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

La paràbola que presentem la va explicar Jesús durant el seu viatge de Galilea a Jerusalem (9,51-19,28). Les paràboles eren breus narracions que Jesús feia servir per transmetre algun ensenyament. Normalment es basaven en fets concrets observats en la natura i en les coses habituals de la vida quotidiana. A través d'elles, Jesús presentava amb senzillesa el Regne de Déu i com podem entrar en la seva dinàmica. Jesús utilitzava les paràboles per explicar el seu missatge d'una manera simple. No obstant això, per poder comprendre'l és necessari fer-se senzill i obrir el cor a l'acció de Déu. Per això, moltes vegades les seves paràboles no eren compreses i era necessari explicar-les de nou perquè els seus interlocutors les poguessin entendre.

Les paràboles tocaven diferents aspectes del Regne de Déu. Un d'ells era el tema de la misericòrdia, que amb el Jubileu de la Misericòrdia vam tenir ocasió de viure i celebrar. La misericòrdia, que és la capacitat de compadir-se dels sofriments i misèries del germà, és un dels temes predilectes de l'evangelí de Lluc (cf. Lc 15,1-31). La paràbola del bon samarità és un altre exemple clar d'aquest interès de Lluc, que posa en llavis de Jesús una paràbola sorprenent i commovedora per mostrar qui és el meu proïsme, o, millor encara, com puc jo ser proïsme per a les persones que m'envolten, especialment aquelles que més sofreixen.

Text bíblic

Jesús va contestar dient:

--Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

» Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: «Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més».

»Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

Ell respongué: “El qui el va tractar amb amor” Llavors Jesús li digué: “Ves, i tu fes igual”. (Lc 10,30-37)

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

Els textos proposats ens acosten a moltes situacions difícils que passen les famílies. L'Al·locució del Papa ens recorda que hem d'acostar-nos a les famílies que sofreixen per circumstàncies relacionades amb les dificultats econòmiques, l'exclusió social, la pèrdua de sers estimats, les separacions a les quals obliga la cerca de treball, les malalties, les preocupacions pels fills i problemes de tota índole. La *Amoris Laetitia* ampliava tot un conjunt de situacions complexes en famílies que poden no estar tan lluny de nosaltres i a les quals ens costa acostar-nos, a les quals preferim no mirar, perquè atendre-les ens complicaria la vida. En enumerar amb rotunditat, sense eufemismes ni metàfores, aquestes situacions doloroses, ens les col·loca al davant perquè no mirem cap a un altre cantó. Un llenguatge directe i clar que ens situa davant del sofriment de tantes persones davant les quals ni podem ni hem de restar impassibles.

El Pare Caffarel, en un pensament que el va acompanyar al llarg de la seva vida i en moltes de les seves reflexions, ens situa davant d'una realitat que no deixa lloc a les excuses. Ens recorda que l'acció dels laics no està renyida amb l'espiritualitat, que les dues es necessiten i que l'una sense l'altra no se sostenen. Les persones enfortides per l'oració serem capaces de posar-nos en camí en una acció que cobrarà així tot el seu sentit, perquè serà una acció fonamentada en l'oració.

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

“ (...) Us exhorto també perquè continueu fent-vos propers a les famílies ferides, que avui en dia són tan nombroses, tant per causa de la manca de feina com de la pobresa, d'un problema de salut, d'un dol, d'una preocupació provocada per un fill, d'un desequilibri com a conseqüència d'un allunyament o d'una absència, o d'un clima de violència. Cal que goseu d'anar a l'encontre d'aitals famílies, amb discreció però amb generositat, material, humana o espiritual, en les circumstàncies en què se senten fràgils(...)”.

b) AMORIS LAETITIA

*44.....«Les **coercions econòmiques** exclouen l'accés de la família a l'educació, la vida cultural i la vida social activa. L'actual sistema econòmic produeix diverses formes d'exclusió social. Les famílies pateixen en particular els **problemes relatius a la feina**. Les possibilitats per als joves són poques i l'oferta de treball és molt*

selectiva i precària. Les jornades de treball són llargues i, sovint, agreujades per llargs temps de desplaçament. Això no ajuda els membres de la família a trobar-se entre ells i amb els fills, per tal d'alimentar quotidianament les seves relacions»

46. Les migracions «representen un altre signe dels temps que cal afrontar i comprendre amb tota la càrrega de conseqüències sobre la vida familiar» (...) «Les persecucions dels cristians, així com les de les minories ètniques i religioses, en moltes bandes del món, especialment a l'Orient Mitjà, són una gran prova: no solament per l'Església, sinó també per a tota la comunitat internacional. 47. «Les famílies de les persones amb discapacitats, (...) genera un repte, profund i inesperat, i trastorna els equilibris, els desigs, les expectatives. [...] Mereixen gran admiració les famílies que accepten amb amor la difícil prova d'un fill discapacitat. 48. La fragilitat i dependència de l'ancià a vegades són explotades perversament per un mer avantatge econòmic

*49. Vull destacar la situació de les famílies sumides en la misèria, castigades de tantes maneres, on els límits de la vida es viuen de forma punyent. Si tots tenen dificultats, en una llar molt pobre es tornen més dures. 50 (...) la funció educativa, que es veu dificultada, entre altres causes, perquè els pares arriben a casa cansats i sense ganes de conversar, en moltes famílies ja ni tan sols existeix l'hàbit de menjar junts.....Això dificulta la transmissió de la fe de pares a fills. 51. També es va esmentar la **drogodependència** com una de les plagues de la nostra època, que fa patir moltes famílies, i no poques vegades acaba destruint-les. Una cosa semblant passa amb l'**alcoholisme**, el **joc** i altres addiccions.... Notem les greus conseqüències d'aquesta ruptura en famílies destrossades, fills desarrelats, ancians abandonats, infants orfes de pares vius, adolescents i joves desorientats i sense regles.*

*54. Destaco la vergonyosa **violència** que de vegades s'exerceix sobre les dones, el maltractament familiar i diferents formes d'esclavitud que no constitueixen una mostra de força masculina sinó una covarda degradació. La violència verbal, física i sexual que s'exerceix contra les dones en alguns matrimonis contradiu la naturalesa mateixa de la unió conjugal*

55. L'home «revesteix un paper igualment decisiu en la vida de la família. La seva absència pot ser física, afectiva, cognitiva i espiritual... Aquesta carència priva els fills d'un model adequat del comportament patern» .

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

De vegades ens trobem enfront de dos errors freqüents quan tractem de l'apostolat, la paraula sense acció i l'acció sense paraula. I la Bíblia ens ajudaria a veure-ho clar. Al llarg de tot l'Antic Testament, Déu parla i actua alhora. Parla per fer conèixer el seu pensament, la seva voluntat, el seu amor. Actua: allibera als hebreus d'Egipte,

els ajuda de múltiples formes. I es revela tant pels seus actes com per les seves paraules. (...) I el mateix Jesucrist, parla i actua. (...)

Així ha de ser el cristià. Com a deixeble de Crist ha de parlar i actuar. Ha de ser el primer a ajudar els que sofreixen, els afligits, els oprimits; ha de dedicar-se a les grans tasques humanes, donar-se fins al sacrifici; però també per mitjà de la paraula ha de revelar el secret d'aquest oblidar-se de sí mateix i aquest donar-se als altres, l'amor i la gràcia del Déu en el qual creu. Ha de donar raó de l'esperança que hi ha en ell.

Henri Caffarel, L'Anneau d'Or, n° 109, El laic, portador de la Paraula, gener-febrer 1963

4. PISTES PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acollida

b. Posada en comú

A més dels fets significatius, si n'hi ha hagut, que creiem convenient compartir amb l'equip, podríem posar en comú alguna experiència davant del patiment de famílies del nostre voltant, si en som conscients, si ens hi impliquem, si tendim a pensar que no hi podem fer res...

c. Oració

Proclamem Lc 10, 30-37

La història d'aquell home que baixava de Jerusalem a Jericó atacat, despulat i apallissat és, en realitat, la nostra història. Quants problemes, dificultats, crisis, moments de sofriment han aparegut, de diverses formes, en la nostra vida com saltejadors que ens prenen la pau, l'alegria, la capacitat d'estimar, les ganes de viure... Notem els cops de tantes coses que ens han succeït i ens queden les ferides que només el Senyor pot guarir.

El sacerdot i el jurista van fer marrada. També molta gent t'ha promès ajudar-te en moments de sofriment, però han fet marrada. N'hi ha uns altres que ni tan sols han volgut acostar-se

Mai Jesús, el Bon Samarità ha fet marrada. No hi ha hagut cap

circumstància dolorosa en la teva vida que Ell hagi ignorat. Ell ha tingut misericòrdia. No té por de tocar la teva pobresa i la teva nuesa, els teus cops. Jesús té temps per acostar-se i pararse, ja que no hi ha ningú més important per a Ell. S'abaixa per aixecar-te. Quan veu les teves ferides les alleuja i les embenà, les toca una a una per ungir-les i vessar-hi a sobre oli i vi. I, a més, et puja a la seva pròpia cavalcadura i et porta a l'hostal, l'Església, i allí segueix cuidant-te per mitjà dels qui viuen en aquesta llar. Això és l'Església, l'hostal on es troben, no els purs i perfectes, sinó els ferits, guarits per Jesús, que comparteixen amb alegria i senzillesa l'experiència d'haver estat guarits pel Mestre.

“Camina i fes tu el mateix”. Només qui té experiència en la seva pròpia història de salvació d'haver estat contemplat i tocat, curat, embenat i redimit, sortirà a socórrer els altres. Així ens ha ensenyat a estimar i a lliurar-nos: “Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres.” (Jn 13,15).

- Fem un moment de silenci per portar a la memòria aquells moments durs en els quals recordem amb claredat que Jesús ha estat al nostre costat. A vegades a través de persones concretes, en altres a través de l'oració, la Paraula, els sagraments...

- És possible que pugui sortir un retret, un dubte, un interrogant...: si Déu és tan misericordiós, per què va permetre aquest moment de

fosc i de tempesta en la meua vida? No ho oblidis: «Déu no et salva de la tenebra ni de la tempesta, Déu et salva en la tenebra i en la tempesta». Recorda-ho i dóna-li les gràcies per tots aquests moments de presència i acompanyament.

- Hi ha ocasions en què ens resistim a reconèixer els nostres mals, i ens tanquem en nosaltres mateixos. Deixa't ungir amb el bàlsam que guareix, l'oli de la misericòrdia, i et convertiràs en misericordiós, i rebràs la capacitat de descobrir el que sofreix, d'acostar-te sense fer marrada, de tocar i sanar les seves ferides i d'acompanyar-lo en el camí de la vida. Demana al Senyor que et concedeixi aquesta gràcia.

d. Participació

Pensar que els punts d'esforç són per "aconseguir" una santedat individual, que té més a veure amb la nostra "perfecció" que no pas amb una crida a viure en l'amor, es pot convertir en una gran dificultat per avançar en l'equip.

De viure o no l'oració personal i conjugal dependrà la nostra sensibilitat davant el dolor dels altres. De viure l'assentada dependrà la possibilitat de deixar que Déu ens qüestionï sobre "el nostre proïsme". De tenir una regla de vida dependrà el no veure com a "normals" algunes maneres de viure i disposar-me a canviar-les... i així amb la resta.

En aquesta reunió, a més de compartir com vivim els punts d'esforç, se'ns convida a reconèixer les "conseqüències" que tenen pels altres que els visquem o que no els visquem.

Suggeriments per a l'Assentada

- Ens espanta acostar-nos al sofriment i al dolor? Per què? Ens escudem en la discreció i la prudència per no intervenir i no fer res?
- Ens impliquem encara que això ens compliqui l'existència? Davant aquestes situacions de crisi i dolor som bàlsam, o per contra ens dediquem al xafardeig...?

e. Preguntes per a la reflexió en l'equip

- Quines són les realitats sofrents més comunes que trobem al nostre voltant?
- Com ens hi situem davant?
- A què ens crida el Papa en l'al·locució?
- Com podem donar una resposta més conforme a l'Evangeli des de la nostra família i equip?

f. Cap a Fàtima

Una Trobada Internacional dels Equips de la Mare de D'eu té vocació d'unitat en la diversitat, de trobada amb persones de diferents països amb les

quals compartim vivències i inquietuds comunes. Podríem informar-nos una mica més detalladament de la vida de l'Església en general i dels Equips en particular, d'algun dels països que participen en la Trobada. Podríem posar l'accent principalment en aquells que sabem que tenen majors

dificultats i que poder participar-hi suposa un gran esforç. Potser podrieu preparar una petita presentació a la resta de membres del vostre equip sobre alguna d'aquestes realitats.

g. Magníficat

Setè capítol

ACOLLINT

Objectiu

- **Ser conscients de la crida que l'Església ha fet als Equips de la Mare de Déu per acollir i acompanyar la realitat de tots aquells els matrimonis dels quals han fracassat.**
- **Discernir la manera concreta com els Equips de la Mare de Déu podem viure aquesta crida de l'Església, en l'Església i com a Església.**

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

Ja el 28 de novembre de 1997 en la celebració dels 50 anys de fundació dels equips, el papa Joan Pau II envià una carta als responsables de la SR França en la qual, entre altres coses, parlava sobre els matrimonis en dificultat, els separats, els divorciats i els divorciats tornats a casar, i demanava que “puguin trobar en l'Església matrimonis que estiguessin disposats a ajudar-los”. D'aquesta demanda nasqueren dels EMD els equips “Reliance”, tal com Nathalie i Christian Mignonat ens explicaren en el Col·legi Internacional de Swanwick de 2016.

Aquests equips són acompanyats per matrimonis dels Equips de la Mare de Déu als quals ens estimem més dir-ne “parella companya” perquè s'inscriu en la lògica de l'acompanyament tal com la defineix el sínode de la família de 2015: una trobada i un “caminar junts” al descobriment de Crist ressuscitat. Aquests equips responen a allò que deia Timothy Radcliffe a Brasília: *“Si els escolteu, si us calceu amb les seves sabates i us poseu dins de la seva pell, probablement el Senyor us donarà les paraules ajustades”*. I encara més responen a l'esperança del papa Francesc en EG 169: *trobar “membres de l'Església que participin d'aquest art de l'acompanyament per tal que tots aprenguin sempre a treure's les sandàlies davant de la terra sagrada de l'altre”*. És essencialment el signe encarnat de l'acollida de l'Església i el signe del vincle de *Reliance* amb els EMD.

Som conscients que tot allò referit a aquest tema ha causat reflexions enfrontades, i que dintre del propi Moviment s'han sentit veus preocupades i alarmades pel que això podria suposar de confusió, pèrdua de la nostra identitat o de infidelitat al carisma fundacional. Conscients d'això volem invitar tothom a una lectura calmada dels textos, així com a un intent de “salvar la proposició” dels qui, per ordre de l'Església, i sent fidels al carisma que l'Esperit ens concedí amb el Pare Henri Caffarel, intenten donar una resposta evangèlica i real a la situació de patiment de moltes parelles.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

L'Evangeli de Mateu s'atribueix a un dels apòstols de Jesús, conegut com Mateu o Leví, la vocació del qual es narra en els tres evangelis sinòptics. Es tractava d'un publicà que es convertí després de la seva trobada amb Jesús. Sembla que el seu evangeli va dirigit als cristians convertits del judaisme. La seva obra s'estructura en set grans seccions: la primera recull els relats de la infantesa, després hi trobem cinc seccions que alternen narracions i discursos, i la setena secció narra la passió i la resurrecció de Jesús.

El passatge pertany a la tercera secció (Mt 8-10), que recull alguns relats de miracles, especialment de curacions, alguns relats de vocació, i el nomenat discurs apostòlic.

El relat passa a la ciutat de Cafarnaüm (cf. Mt 9,1; 4,13), després de la vocació de Mateu, que havia estat publicà, dedicat a la recaptació d'impostos que regulaven els romans. Els publicans tenien molt mala fama perquè col·laboraven amb els romans, perquè tractaven amb productes i persones impures i perquè abusaven en la recaptació dels impostos. Amb aquesta mena de gent s'asseia Jesús a menjar. La sorpresa i escàndol dels fariseus ve perquè, en aquella cultura, menjar plegats significava molt més que compartir els aliments. Era una forma de compartir la vida. Acollir el comensal significava entrar en comunió amb ell, cosa que resultava intolerable per als fariseus, ja que consideraven que aquesta mena de persones eren impures i no s'hi havia de tenir tractes. El passatge, situat en un context de curacions, presenta Jesús com a metge del cos i de l'ànima que, per tal de dur a terme la seva missió, s'apropa amb una actitud compassiva, mostrant que allò que sana el cor humà no és la pràctica rigorista de la llei sinó la misericòrdia.

Text bíblic

Ja a la casa, estant a taula, vingueren molts publicans i pecadors i s'assegueren també amb Jesús i els seus deixebles. Els fariseus, en veure-ho, van començar a dir als seus deixebles: Per què el vostre mestre menja amb publicans i pecadors? Però ell ho va sentir i digué: -No tenen necessitat de metge els que estan sans, sinó els malalts. Aneu i apreneu el sentit que té: "Misericòrdia vull i no sacrifici"; perquè no he vingut a cridar els justos sinó els pecadors. (Mt 9, 10-13)

3. TEXTOS PER A REFLEXIONAR

Presentació

El Papa, en les paraules que dirigí als responsables reunits a Roma, ens cridava a una missió molt concreta, una missió basada en la misericòrdia i en l'acollida a las persones que pateixen com a conseqüència d'un fracàs matrimonial.

És temps de mirar la realitat del nostre entorn i de demanar-nos com hem de seguir concretant aquesta crida que ja ens va fer Sant Joan Pau II i en la qual hem de seguir aprofundint com a Moviment. La reflexió del pare Caffarel sobre l'hospitalitat, ens hi pot ajudar. Se'ns invita a acollir, que les nostres llars siguin llocs d'acollida, en què les persones se sentin estimades i no jutjades.

La resposta no és fàcil; el Papa ens crida a un “discerniment eclesial” amb una mirada que “distingeixi bé les situacions”. Sabem que no existeixen “receptes senzilles” (AL 298), de fet, se'ns parla d'integrar, de no escandalitzar, d'acompanyar, de deixar clar allò que no és l'ideal que l'evangeli ens proposa per al matrimoni i la família... “per això no devia esperar-se del Sínode una nova normativa general de tipus canònic, aplicable a tots els casos, només un nou alè a un responsable discerniment personal i pastoral dels casos particulars.” AL 300

I tot això amb la claredat “que de cap manera l'Església ha de renunciar a proposar l'ideal ple del matrimoni, el projecte de Déu en tota la seva grandesa” AL 308

a) AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU

“... En fi, no puc sinó encoratjar els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu perquè siguin instruments de la misericòrdia del Crist i de l'Església envers les persones que han vist fracassar el seu matrimoni. No oblideu mai que la vostra fidelitat conjugal és un do de Déu, i que cadascú de nosaltres ha rebut també misericòrdia. Un matrimoni unit i feliç pot comprendre millor que ningú, de dintre estant, la ferida i la sofrença que provoquen un abandó, una traïció, una fallida de l'amor. Cal doncs que pugueu aportar el vostre testimoniatge i la vostra experiència per ajudar les comunitats cristianes a discernir les situacions concretes d'aitals persones, a acollir-les amb llurs ferides i a ajudar-les a caminar en la fe i la veritat, sota l'esguard del Crist Bon Pastor, perquè tinguin la seva justa part en la vida de l'Església. No oblideu tampoc el sofriment indicible dels fills que viuen aquestes doloroses situacions familiars, vosaltres teniu molt per donar-los...”

b) AMORIS LAETITIA

242. Els Pares indicaren que «un discerniment particular és indispensable per acompanyar pastoralment els separats, els divorciats, els abandonats. Cal acollir i valorar especialment el dolor dels qui han patit injustament la separació, el divorci o l'abandó, o bé, s'han vist obligats a trencar la convivència pels maltractes del cònjuge.

El perdó per la injustícia soferta no és fàcil, però és un camí que la gràcia fa possible. D'aquí la necessitat d'una pastoral de la reconciliació i de la mediació, a través de centres d'escolta especialitzats que caldria establir a les diòcesis».

Al mateix temps, «cal animar les persones divorciades que no s'han tornat a casar —que ben sovint són testimonis de la fidelitat matrimonial— a trobar en l'Eucaristia l'aliment que les sostingui en el seu estat. La comunitat local i els pastors han d'acompanyar aquestes persones amb sol·licitud, sobre tot quan hi ha fills o la seva situació de pobresa és greu».

Un fracàs familiar es torna molt més traumàtic i dolorós quan hi ha pobresa, perquè hi ha molts menys recursos per a reorientar l'existència. Una persona pobra que perd l'àmbit de la tutela de la família queda doblement exposada a l'abandonament i a tota mena riscos per a la seva integritat.

c) TEXT DEL PARE CAFFAREL

Un altre ministeri de la parella és la hospitalitat. Moltes vegades no ha estat tingut en compte pels matrimonis cristians, de manera que no s'ha concebut com una missió important de l'Església. Tot i que els apòstols ho deien contínuament: «Practiqueu l'hospitalitat». (...)

Per a molts dels nostres contemporanis, ser acollit al cor d'una veritable llar, és fonamental. El descobriment dels amors familiars -conjugal, paternal, maternal, filial, fraternal-, els introdueix en un món nou on troben l'equilibri intern que precisament els faltava, per no haver pogut créixer en un medi tan irreemplaçable com és el d'una família feliç. (...)

Hem de pensar que en el Pla de Déu, la llar cristiana és una «àrea de descans» en el camí de l'Església, sense saber-ho, el no-creient té un primer contacte amb l'Església, el pecador experimenta la misericòrdia, els pobres i abandonats descobreixen la seva maternitat. No se senten espantats per aquest descobriment de l'Església, perquè seguint l'expressió d'un amic: «la llar és el rostre somrient i amable de l'Església». (...)

No hi ha res més important a fer comprendre a las famílies cristianes que per l'hospitalitat i l'acollida exerceixen una mediació irremplaçable entre el món i l'Església.

Pare Caffarel, “No oblideu l'hospitalitat”, *L'Anneau d'Or*, nº107, setembre-octubre, 1962

4. PISTES PER A PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acollida

b. Posada en comú

A més dels fets significatius, si n'hi hagués, que creiem convenient compartir amb l'equip, podem posar en comú alguna experiència davant realitats de ruptures familiars del nostre entorn. Podem compartir com les hem viscut, quins sentiments ens provoquen, què hi hem fet...

c. Oració:

Proclamem Mt 9, 10-13

Us proposem un text que ajudi a concretar l'experiència d'acollida total i absoluta a qui ens és "germà".

Trobada de Jean Valjean amb el bisbe de Digne:

-Senyor rector -digué l'home-, sou bo; no em menyspreu. M'accepteu a casa vostra. Enceneu les espelmes per a mi. I, no obstant, no us he amagat d'on vinc i que soc un miserable.

El bisbe, que estava assegut vora seu, li tocà suaument la mà:

-Podeu excusar-vos de dir-me qui sou. Aquesta no és casa meua, sinó la casa de Jesucrist. Aquesta porta no pregunta a qui hi entra si té un nom, sinó si té algun dolor. Patiu, teniu gana i set..., doncs sigueu benvingut. No m'ho agraiu; no em digueu que us rebo a casa meua. Aquí és a casa seva qui precisa un asil. Així us ho he de dir a vós que passeu per aquí; esteu a casa

vostra més que no pas jo en la meua. Tot el que hi ha aquí és vostre. Per a què necessito saber el vostre nom? A més, teniu un nom que, abans que no el diguéssiu, ja el sabia.

L'home obrí els ulls molt sorprès.

-De veritat? Sabeu com em dic?

-Sí -va respondre el bisbe- Us dieu el meu germà!

(Els Miserables, de Víctor Hugo)

Tots coneixem situacions de fracassos matrimonials, moltes vegades, propers, que ens superen. Cadascun és una història de sofriment, de ferides, de vides trencades. Per això en aquest moment podem posar en mans del Senyor cada una d'aquestes situacions i al mateix temps demanar-li ajuda per a tenir aquest gest i aquesta paraula oportuna.

- Et demanen Senyor per...
- Ajuda'ns a...

d. Participació

Acompanyar matrimonis que fracassen ens pot ajudar a reconèixer la fragilitat en què vivim. Pot ser que hi hagi matrimonis en els quals aquest fracàs es veia a venir, però també n'hi ha d'altres en què ningú s'ho hagués imaginat. Aquesta experiència traumàtica de ruptura pot tenir el començament en petites coses.

Seria un bon moment per a compartir de quina manera els punts d'esforç són ajuda per al nostre matrimoni i família, i si es poden convertir en antidòts contra el fracàs.

En l'asseguda d'aquest mes podríem

reflexionar i dialogar com hem viscut el fracàs de matrimonis propers. Com aquesta experiència ens fa experimentar la fragilitat de l'amor, i, per tant, la necessitat de tenir-ne cura. Podríem dedicar una bona part d'aquest temps de l'asseguda a beneir el nostre cònjuge, a dir-li tot el bé que ha suposat en la nostra vida, i a donar-ne gràcies. És el moment de tornar a elegir-nos amb la seguretat que no ens equivoquem en allò que un dia vam veure tan clar.

e. Preguntes per a la reflexió comunitària

- Com percebem la realitat dels matrimonis fracassats en el nostre entorn?
- Com ens hi situem personalment?

- Creiem que, com a Església, hauríem de donar alguna resposta més? Quina?

f. Cap a Fàtima

A més de les aparicions que ocorregueren a Fàtima, que hem pogut conèixer per la proposta del capítol anterior, el papa Sant Joan Pau II sempre va creure que l'atemptat mortal del qual se salvà fou gràcies a la Mare de Déu de Fàtima. De fet, va fer col·locar a la seva corona la bala que el va ferir. Et convidem a conèixer més detalls d'aquest fet i, en consonància amb el capítol proposat per a aquest mes, presentar i posar davant la Mare de Déu de Fàtima les persones concretes que coneixem que han viscut o estan vivint dificultats relacionades amb el matrimoni.

g. Magníficat

Vuitè capítol

ESSENT FIDELS

Objectiu

- **Conèixer, valorar i agrair el carisma propi que l'Esperit Sant regalà a la seva Església en la persona d'Henri Caffarel**
- **Discernir allò que suposa com a matrimoni, família i equips aquesta crida a una major fidelitat**
- **Comprometre'ns amb la causa de beatificació del Pare Henri Caffarel**

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

Un carisma és un do de Déu que l'Esperit inspira en una persona o en un grup de persones per donar resposta a una necessitat actualitzant l'Amor de Déu en aquest moment històric. Un do de Déu és quelcom que no es pot manipular. Un do, un regal, cal agrair-lo, respectar-lo, aprofundir-lo i compartir-lo. El nostre Moviment va rebre un carisma de l'Esperit: anunciar que l'amor conjugal és un camí devers Déu en parella, i que aital camí, amb la gràcia de Déu i recorregut juntament amb d'altres parelles, resultarà més fàcil mercès a l'ajuda mútua. El Moviment ens prepara per aprofundir en aquesta comprensió, viure-la i proposar-la al món.

Vet aquí un gran projecte, una gran missió, que no està ni enllestida ni superada. Ans al contrari, atesa la realitat del matrimoni avui, la seva vigència és més urgent i necessària que mai. Només essent allò que som, amb creativitat i fidelitat, podem ser fecunds dins l'Església i aportar la nostra contribució a la construcció del Regne.

Deia el Pare Caffarel en unes paraules adreçades als membres de l'Equip Responsable Internacional l'any 1981: 'No hi ha renovació veritable si no s'és fidel al carisma original. Només s'aconsegueix de renovar el Moviment aprofundint en el carisma que és do de l'Esperit, que, com a do que és, no pot ser manipulat. Per renovar el Moviment cal afegir-se al creixement intern d'aital carisma. No s'ha de cercar enlloc més. Seria com si, havent trobat una font d'on raja aigua abundant, ens n'anéssim a buscar aigua en algun altre indret. El que cal és foradar allà on és segur que hi ha la veta d'aigua'.

Estem doncs convençuts que aquesta intuïció de l'Esperit Sant continua present i que no podem sinó renovar-hi la nostra fidelitat, amb més ímpetu que mai. Ja ens ho assenyala la Carta Fundacional: 'Les llars no consideren llur entrada als Equips de la Mare de Déu i llur adhesió a la Carta com un terme, ans com un punt de partida. La llei de la llar cristiana és la caritat. La caritat, com que no té límits, no coneix repòs'.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció a la Paraula de Déu

Les paraules de Jesús que suara escoltarem també van ser escoltades pels seus

deixebles en l'ambient d'intimitat del Cenacle i posades per escrit a l'Evangelí segons Joan. Es tracta de la segona part del discurs de comiat pronunciat per Jesús durant el Sant Sopar. En aquest discurs impressionant, Jesús obre el cor als seus amics i hi comparteix allò que pensa i sent, i allò que els desitja. Un dels temes fonamentals del discurs és el manament de l'amor. Jesús proposa aquest manament i en proposa un model clar: estimeu-vos 'tal com jo us he estimat'.

L'amor de Jesús és un amor sense límits que du a lliurar la vida. És un amor que ens treu de la servitud i ens fa esdevenir amics seus, amb una missió concreta a la vida. La nostra missió no és pas conseqüència d'un caprici, ans el fruit d'una tria per part del Senyor que ens ha elegit perquè donem un fruit que duri per sempre.

Text bíblic

Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. Això us mando: que us estimeu els uns als altres (Jn 15,12-17).

3. TEXTOS PER REFLEXIONAR

Presentació

En el seu text, el Papa reconeix la gran intuïció que tingué el Pare Caffarel en fundar els Equips de la Mare de Déu, i ens esperona perquè romanguem atents a la causa del seu procés. Fidels al do rebut, hem d'actualitzar-lo permanentment. Reconèixer que aquest carisma és un do i que el que hem de fer és aprofundir, arribar fins al fons, donar-li tot el seu sentit. Si mai ens sentim una mica cansats, descoratjats, immersos dins la rutina, no hem de girar-nos-hi d'esquena, sinó maldar per posar els mitjans per cercar una renovació que pui a les fonts. Ens escau doncs als membres dels Equips de mirar de viure amb una major plenitud, que no és sinó viure la plenitud de l'amor, tal com diu el Papa Francesc. Fins i tot reconeixent que som famílies imperfectes, amb errades i febleses, no podem desentendre'ns d'aquesta crida a la comunió.

El text del Pare Caffarel és un extracte del capítol titulat 'Si escolteu avui la seva veu', del llibre 'A les cruïlles de l'amor', que ens mena a concretar aquesta vocació a la nostra vida. Implica una atenció especial per veure a què se'ns està cridant; cal que estiguem alerta, ben atents, i segurament ens sentirem un pèl incomodats perquè farà que ens remoguem i ens posem en marxa. Disposats a donar resposta, a no ser tebis. Ser fidels a la vocació rebuda a través dels Equips de la Mare de Déu ens planteja un seguit de conseqüències a la nostra vida, conseqüències a les quals cadascú de nosaltres ha de donar-hi resposta.

a) *AL·LOCUCIÓ DEL PAPA FRANCESC ALS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU*

‘... Estimats Equips de la Mare de Déu, jo us renovo la meua confiança i els meus ànims. La causa de beatificació del vostre fundador, el Pare Henri Caffarel, ha estat introduïda a Roma, prego perquè l’Esperit Sant il·lumini l’Església en el judici que un dia haurà de pronunciar sobre aquesta qüestió. Confio els vostres matrimonis a la Mare de Déu i a Sant Josep, i us concedeixo, de tot cor, la Benedicció Apostòlica’.

b) *AMORIS LAETITIA*

325. Les paraules del Mestre (cf. Mt 22,30) i les de sant Pau (cf. 1Co 7,29-31) sobre el matrimoni, estan inserides -no casualment- en la dimensió última i definitiva de la nostra existència, que necessitem recuperar. D’aquesta manera, els matrimonis podran reconèixer el sentit del camí que estan recorrent. Perquè, com recordem diverses vegades en aquesta exhortació, cap família no és una realitat celestial i confeccionada d’una vegada per sempre, sinó que requereix una progressiva maduració de la seva capacitat d’estimar. Hi ha una crida constant que ve de la comunió plena de la Trinitat, de la unió preciosa entre Crist i la seva Església, d’aquesta comunitat tan bella que és la família de Natzaret i de la fraternitat sense taques que existeix entre els sants del cel. Però, a més, contemplar la plenitud que encara no aconseguim, ens permet de relativitzar el recorregut històric que estem fent com a famílies, per a deixar d’exigir a les relacions interpersonals una perfecció, una puresa d’intencions i una coherència que només podrem trobar en el Regne definitiu. També ens impedeix de jutjar amb duresa els qui viuen en condicions de molta fragilitat. Tots som cridats a mantenir viva la tensió cap a un més enllà de nosaltres mateixos i dels nostres límits, i cada família ha de viure en aquest estímul constant. Caminem, famílies, continuem caminant. Allò que se’ns promet és sempre més. No desesperem pels nostres límits, però tampoc no renunciem a buscar la plenitud d’amor i de comunió que ens ha estat promesa.

c) *TEXT DEL PARE CAFFAREL*

“La crida de Déu (vocació significa crida) pot fer-se sentir més d’un cop en el decurs d’una vida humana. No em refereixo a un progrés en la vida espiritual, a un lliurament interior cada vegada més generós, més total, sinó a una crida del Senyor per a un servei nou, crida que pot comportar un canvi de professió o bé l’adopció d’una nova orientació de vida, més austera, més apostòlica o més contemplativa. Aquest ‘vine i segueix-me’ del Crist és en cada ocasió imperiosa i exigent perquè sempre implica una immediatesa.

Els veritables fills de Déu no tan sols responen a la crida quan aquesta esdevé evident ans, impacients per ser-li de servei, viuen amb una actitud de disponibilitat. Cal no confondre aquesta actitud amb la cerca de gests espectaculars ni amb la predisposició a una inestabilitat permanent (...) Certament, cal distingir entre una vocació de debò i una de falsa. La crida autèntica no s’ha de confondre amb un abandament passatger. Cal que passi pel sedàs d’una reflexió profunda, d’una pregària humil, d’un consell experimentat. Però un cop fet tot això, que n’és de fàcil, potser massa i tot, que el pretext de considerar-la una il·lusió justifiqui la nostra covardia.

He vist tantes persones que havien començat amb molt bon peu, que fins i tot dues o tres vegades havien respost a la crida del Senyor, però que finalment s'han instal·lat en la mediocritat, la tebiesa, el confort... Per sort el Senyor, que és fidel, el fidel per excel·lència, no deixa que romanguem en aquest ensopiment, en aquest estancament. Ens vol vius. I viure és estimar, donar, donar-se. Per treure del destret aquell qui s'ha empantanegat, per eixorir l'endormiscat, sovint el Senyor permet la prova. La permet perquè qualsevol cosa, la sofrença i tot, és millor per als seus fills que no pas la mort del cor. Resta encara una darrera pregunta: Després de la prova, s'entendrà millor la crida?

‘Tant de bo que avui escolteu la seva veu, no enduriu els vostres cors’ (Sl 95,7-8). ‘Avui, quan escolteu la seva veu, no enduriu els vostres cors com en el temps de la rebel·lió’ (He 3,7-8). Mantingueu-vos alerta davant les astúcies de l’esperit i del cor. Sigueu veritables fills de Déu, honorant-lo acceptant que no ens demana res d’absurd. Estigueu sempre disposats a respondre i a posar-vos en camí, sense reivindicar cap dret, sense cercar dreceres, sense fer tard.

Feliços aquells que, en el decurs de llur vida terrenal, han estat trobats sempre a punt per caminar de bell nou seguint les crides divines. Per a ells, la mort i tot serà un nou començament, més alerta i més feliç encara que els precedents, en resposta a la darrera i definitiva crida del Senyor: ‘Servidor bo i fidel, entra a l’alegria del teu Senyor’.

Henri Caffarel, ‘A les cruïlles de l’amor. Si avui escolteu la seva veu’

4. PISTES PER PREPARAR LA REUNIÓ D'EQUIP

a. Acollida

b. Posada en comú

Amés dels fets significatius, si n'hi ha, que creguem convenient de compartir amb l'equip, podem posar en comú com vivim la fidelitat a la pertinença als Equips de la Mare de Déu. Podem compartir com hem viscut durant aquest mes la tensió de ser cridats a aprofundir la nostra vocació, en quins moments ho hem intentat i no n'hem estat capaços, en quins moments n'hem tingut els mitjans a l'abast, què ens hi ha ajudat.

c. Oració

Proclamem Jn 15,12-17

L'amor accepta l'altre tal com és però l'ajuda a ser millor. La misericòrdia és la capacitat d'acceptar la feblesa de l'altre, que quan se sent ferit, pot canviar. És així com Déu ens tracta. Nosaltres som aquell fang, però un fang estimat que, a les seves mans, pot esdevenir un instrument preciós. La misericòrdia veu en la feblesa una possibilitat. El fang és aital possibilitat. Cal saber trobar l'equilibri entre: estar pendent però deixar llibertat, corregir l'altre però sempre afectuosament, saber-s'hi atansar i saber-se enretirar, acceptar l'altre tal com és però ajudar-lo a ser millor.

T'has d'estimar l'argila que tens a les mans.

T'has d'estimar la seva sorra fins a tornar-te boig.

Altrament, no t'hi posis que serà endebades;

només l'amor il·lumina allò que perdura,
només l'amor converteix en miracle el fang.

T'has d'estimar el temps de les provatures.

T'has d'estimar l'hora que mai no brilla.

Altrament, no pretenguis tocar allò que és cert:

només l'amor engendra la meravella,

només l'amor aconsegueix d'encendre allò que és mort.

Cançó: 'Només l'amor' (Silvio Rodríguez)

En aquest moment de pregària agraïm a Déu el do de pertànyer als Equips de la Mare de Déu i tot el que ha suposat per a nosaltres, i demanem al Senyor que ens ajudi a ser fidels al carisma i a la vocació amb què hem estat obsequiats.

d. Participació

En participar en aquesta reunió sobre els Punts d'Esforç, us proposem d'insistir especialment a contemplar la Regla de Vida com allò que ens ajuda a reconèixer que 'som de fang' i que ens cal seguir progressant.

I de cara al nostre Deure d'Asseure'ns

- Apreciem la intuïció del Pare Caffarel de cercar Déu en els sagraments caminant plegats?
- I per altra banda, podem assenyalar que el compromís amb la causa de beatificació del Pare Henri Caffarel no consisteix només a fer un donatiu. Si creiem de debò que la seva santedat en feu

profeta del matrimoni, n'hauríem d'escoltar, conèixer i meditar el missatge; hauríem de deixar-nos endur pel seu missatge. Estem disposats a fer-ho? ¿O potser ens conformem a reconèixer-ne la imatge en velles fotografies i a llegir sense gaire interès uns escrits que van acumulant anys? Ja resem per la seva causa?

e. Qüestions per a la reflexió comunitària

Us convidem a recordar els anys de pertinença al Moviment amb la història que el Senyor ha anat realitzant en el nostre matrimoni gràcies als Equips de la Mare de Déu.

- Quins moments de l'equip recordeu amb més intensitat i agraïment?

- En quines coses concretes l'equip us ha ajudat a anar endavant?
- Quina crisi de l'equip recordeu? Com us en va sortir?
- Havent recordat tot això, què se'ns demana ara com a equip?

f. Cap a Fàtima

La Trobada de Fàtima marcarà la línia d'actuació del Moviment per als anys a venir, de manera que tant si penseu anar-hi físicament com si hi estareu de cor des de les vostres llars, ens afectarà a tots plegats en primera persona. En som conscients? Com ens estem preparant per a la Trobada? ¿Ens hi sentim a la vora, considerem que és quelcom 'per a nosaltres' o potser més aviat 'per a uns altres'?

g. Magnificat

Novè capítol

BALANÇ

Objectiu

- **Compartir i revisar el caminar personal i de parella al llarg del curs.**
- **Compartir i revisar el caminar de l'equip durant aquest curs.**

1. INTRODUCCIÓ GENERAL

Aquest capítol té una estructura diferent a la de la resta de reunions d'equip que hem tingut al llarg d'aquest curs i el seu propòsit és revisar el camí personal, de parella i d'equip a la llum del que s'ha viscut. Aquesta reunió balanç es planteja com un temps de reflexió, tots junts i sota la mirada de Déu, sobre l'any transcorregut. És com un tipus d'Assentada de l'equip, el moment de compartir i d'ajudar-nos en un clima d'oració, de veritat i de comunió.

La proposta parteix de la Lectura de la Paraula, del seu comentari i d'un text del Pare Caffarel sobre la reunió d'equip. Se suggereix també un esquema de preparació d'aquesta reunió. Cada equip pot elegir centrar-se en aquelles parts que siguin més adequades per a la seva situació actual. El que és important és preparar aquesta reunió en parella; junts en acabar el curs fem balanç del que hem viscut, ens plantejem els punts forts i dèbils, sobre els que s'hauria d'insistir el curs vinent i ens preparem per a l'elecció de la parella responsable del proper curs.

2. PARAULA DE DÉU

Introducció al text bíblic

En aquest fragment de l'Evangeli és l'única vegada que veiem a Jesús utilitzar aquest solemne tractament per a referir-se a Déu: "Senyor del cel i de la terra". A la resta d'ocasions, Jesús ha parlat de Pare, del seu Pare, de Pare nostre, amb un íntim accent familiar, però ara matisa que aquest Pare també és el Creador omnipotent, el Senyor del món.

És aquest solemne tractament el que dona un significat especial a que hagi volgut revelar-se als senzills. En efecte, aquest Déu gran ha buscat els senzills, els petits, els menyspreats del món, els incultes... per revelar-se, i misteriosament els savis i entesos han marxat buits.

Al concloure aquest curs, podríem preguntar-nos on ens hem situat nosaltres? Hem estat dels petits i senzills als que aquest any se'ls ha revelat la Bona i alegre notícia de l'Evangeli de la Família, o hem sigut dels savis i entesos que hem sortit “buits”?

D'altra banda, Jesús convida els cansats i aclaparats per a donar-los alleujament, experiència que els fariseus i escribes no eren capaços de viure: per a ells tot era difícil, complicat, aclaparador. Jesús descobreix que han convertit els mandats de Déu per al seu poble en una càrrega insuportable de la qual vol alliberar-los, perquè els veritables mandats de Déu, viscuts en senzillesa, són un jou que s'adapta bé, se ceneix ajustat i s'emmotlla fàcilment al voltant del clatell i, encara que tenen moltes exigències, és profitós i alliberador per a l'home.

Podem plantejar-nos si els nostres “punts d'esforç” han estat durant aquest any un jou i una càrrega lleugera que ens ha proporcionat un descans i un benestar real.

Text bíblic

En aquell temps, Jesús digué:

-T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

»El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

»Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera.

3. TEXT PER APROFUNDIR

El Pare Caffarel en el seu text titulat “No hi ha vida sense exigència” arriba el tema de viure amb veritat la nostra trobada amb Jesús a la situació concreta de la nostra reunió d'equip. Procedeix d'un escrit publicat a la revista l'Anneau d'Or; maig-agost 1956.

“UNA REUNIÓ D'EQUIP que no sigui des del principi d'un esforç en comú per a trobar a Jesús, és quelcom molt diferent a una reunió d'un Equip de la Mare de Déu. Ser exigent, amb una exigència amorosa, no és tant acarnissar-se en els defectes de l'altre (tot professor ho sap bé) com afavorir amb el cor, com s'atia una flama, el creixement en el lliurament a Déu i al proïsme...”

En fi, que el vostre amor sigui pacient, amb aquella paciència de la pagesia que confia en les estacions. Llavors el vostre amor exigent donarà fruits.

“El teu amor sense exigència em disminueix; la teva exigència sense amor em rebel·la; la teva exigència sense paciència em desanima; el teu amor exigent em fa créixer” - Quan les parelles s'exerciten en l'amor fratern, a poc a poc el seu cor s'engrandeix. I progressivament, el seu amor conquereix la casa, el barri, el país... fins arribar a les més allunyades ribes...

On s'estimen els cristians, allà està l'Església. A condició que aquesta petita comunitat se senti part de l'Església, dedicada al servei de l'Església.

El poder d'intercessió dels cristians quan estan reunits és enorme. L'amor fraternal té una fecunditat excepcional. A prop d'ell, el mal es retira, i el desert floreix.

Una comunitat fraterna és un signe de Déu per als homes. És el seu missatge més important, el que revela la vida íntima de Déu, la seva vida trinitària. No hi ha discurs més eloqüent sobre Déu i al mateix temps més persuasiu que l'espectacle dels cristians que “són un” com el Pare i el Fill són un.

Que aquesta sigui, doncs, la vostra obsessió: fer del vostre equip un èxit de caritat.”

Henri Caffarel

4. PISTES PER PREPARAR LA REUNIÓ

a. Acollida

b. Posada en comú - Ser equip

“Un equip de la Mare de Déu no és només una comunitat humana, es reuneix en nom de Crist i vol ajudar als seus membres a progressar en l'amor de Déu i en l'amor al proïsme” (Carta dels ENS). Ens pot ajudar a reflexionar en la nostra posada en comú les següents preguntes:

- Com ens hem escoltat, respectat, recolzat, animat al llarg del curs uns als altres? Hem pogut compartir tots, ens hem sentit capaços de comunicar-nos de veritat?
- Com hem viscut els temps d'oració a l'equip?
- Com hem viscut el tema d'estudi d'aquest any, ens ha ajudat a concretar la nostra missió?
- Com hem viscut la nostra relació amb la resta del Moviment? Participació als actes del nostre sector o regió, serveis que ens han pogut demanar, lectura de la revista, web i xarxes socials.

De tot el viscut aquest any:

- o Què hauríem de seguir fent igual?
- o Què hauríem de canviar?

c. Oració:

Proclamem Mt 11, 25-30

Intentem presentar en un clima d'oració el que ha significat per a cadascun de nosaltres, del nostre matrimoni, família i equip aquest itinerari sobre la Missió de l'Amor.

Oració

- Reconeixem i agraïm a Déu...
- Demanem perdó per ...
- Demanen al Senyor que ens concedeixi...

L'elecció de la parella responsable del proper curs es podria realitzar també en aquest clima d'oració.

- o La parella responsable d'aquest curs pot comentar com ha viscut la seva responsabilitat.
- o L'equip pot comentar si espera alguna “animació” particular de la nova parella responsable.

Elecció de la nova parella responsable.

Podem acabar resant tots junts:

“Senyor, estem en presència de Déu i estem units en el teu nom. Estem al costat de la persona a qui ens hem unit pel sagrament del matrimoni. Estem al costat dels matrimonis i consiliari del nostre equip per estar atents uns als altres i portar-los també a la nostra oració. Senyor, doneu-nos la gràcia de reconèixer el que és essencial per a la nostra vida de fe i obrir els nostres cors i intel·ligència per tal que el nostre equip sigui cada dia més una comunitat fraterna al teu servei”. Amén.

d. Participació

La Participació dels punts concrets d'esforç ens ha servit per a l'ajut entre nosaltres? Com hem viscut la Lectura de la Paraula, punt d'esforç que teníem com a objectiu principal per a aquest curs?

Ens ha ajudat a concretar millor la nostra missió? A viure-la amb alegria i esperança? A reflexionar sobre les nostres actituds?

I en aquesta última Assentada del curs, a punt d'entrar en el descans estiuenc, us recordem que l'estiu no és un temps mort, sinó un temps privilegiat per madurar allò experimentat, per això us

proposen que us plantegeu: quines tres idees ens han impactat i ens han fet pensar fins a l'extrem de rectificar algunes opinions i punts de vista? Quins compromisos, fruit del que hem viscut durant aquest curs, mantindrem d'ara en endavant?

e. Cap a Fàtima

Tenim present de nou que durant el mes de juliol, tindrà lloc la Trobada Internacional de Fàtima; pensem la forma d'estar-hi units i ens comprometem a estar especialment en comunió amb el Moviment aquells dies, a seguir-lo i a resar per ell.

f. Magnificat

